

Sứ Mệnh Của Vì Sao

Contents

Sứ Mệnh Của Vì Sao	1
1. Chương 1: Khai Màn	1
2. Chương 2: Dây Ngân Hà	4
3. Chương 3: Mưa	6
4. Chương 4: Lam Phong	8
5. Chương 5: Cô Nhóc Lắm Chuyện	10
6. Chương 6: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	13
7. Chương 7: Giao Ước	16
8. Chương 8: Cảm Giác Lạ Do Virus Ăn Thịt Người Gây Ra	19
9. Chương 9: Cách Truyền Sức Mạnh Bí Ẩn Ở Nhân Gian	22
10. Chương 10: Nỗi Sợ Vô Hình	26
11. Chương 11: Vệt Sáng Bạc Lịm Tắt	30
12. Chương 12: Cảm Xúc Dâng Trào	34
13. Chương 13: Sứ Mệnh Vì Sao	37

Sứ Mệnh Của Vì Sao

Giới thiệu

Truyện là những dòng cảm xúc nhẹ nhàng về tình yêu, sự chiêm nghiệm về cuộc sống. Tình yêu có h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-menh-cua-vi-sao>

1. Chương 1: Khai Màn

Dây ngân hà sáng lấp lánh cùng vô vàn ngôi sao bé nhỏ rớt mình tỏa sáng giữa đêm đen huyền ảo... Thế giới của sao đêm luôn luôn tỏa sáng như thế nhờ hàng vạn điều diệu kỳ mà ít ai có thể biết đến...

* * *

Ở đâu đó trên Trái đất, sâu thẳm trong vũ trụ bao la, vẫn tồn tại nhiều người kì ảo, mang trên mình sứ mệnh thiêng liêng và nắm giữ phép nhiệm màu thần kì.

Trắng xóa!

Khung cảnh thần tiên ảm đạm được mảng trắng bao phủ. Không chút sống. Con người ta lạnh lùng, tàn nhẫn đến mức không nảy sinh tình cảm với bất kỳ ai. Riêng cô – vì sao nhỏ bé giữa muôn vàn ngôi sao lấp lánh – cô tinh nghịch, hồn nhiên, vui tươi, yêu đời hết con người trần thế. Cô thích mọi thứ quanh mình. Thuần khiết như nguồn nước trong suốt.

Vì nhỏ bé và yếu nhất trong hành tinh sao nên cô ít được mọi người biết đến!

Do đó, chủ nhân của các vì sao – Thiên nữ vương – đã hạ lệnh xuống, ban cho nhiệm vụ nhỏ để giúp cô vươn lên một bậc và bằng các vì sao khác. Đó là đặc ân dành cho chòm sao bé nhỏ ấy, Thiên nữ vương rất thương cô.

Không như những chòm sao khác, cô đã là cô nhi từ khi mới chào đời. Vì sao ư? Cô là con của một vì sao lấp lánh nhất hành tinh. Không may, vì sao nữ lấp lánh ấy lại đem lòng yêu mến con người. Sau khi nhóc con bé nhỏ chào đời, cũng chính là lúc cha mẹ nhóc biến mất vĩnh viễn. Thế nên, đa phần các sao trong hành tinh điều miệt thị cô nhóc. Cô bị cô lập hoàn toàn giữa bề anh chị có năng lực đáng kính. Tuy luôn bị ức hiếp nhưng đâu đó, vẫn có người đứng ra bảo vệ, che chở cho cô nhóc đáng thương.

Vạn vật phủ trên mình màu trắng tinh khôi cùng chút ánh sáng lấp lánh hư ảo. Hào quang tỏa ra khắp nơi khiến mọi người phải che mắt vì chói. Từ trên cao, một người dung mạo sắc nét đang dần hạ xuống. Khoác trên người bà là chiếc áo trắng toát làm rõ nét kiều sa và uy quyền bên trong. Chiếc áo lụa mượt mà tôn thêm cho bà phần quyến rũ, mặn mà. Tơ lụa mềm phẳng phiu trong vàng sáng mờ mờ ảo ảo, lướt vi vu trên con gió thoảng qua....

- Nữ vương thiên tuế! Thiên thiên tuế!

Chỉ khi bàn chân lạnh toát mảnh khảnh vừa chạm xuống mảng không gian trắng xóa thì tiếng tung hô kính nể đã vang dội khắp nơi. Người người có mặt trước Điện vàng đều kính nể cuối đầu chào nữ chủ nhân dung mạo tuyệt trần.

Hai hàng đại hậu vệ khoác trên mình bộ thương phục sáng lấp lánh đứng nghiêm chỉnh cuối chào Thiên nữ vương. Bên trên họ, những chòm sao có chức vụ không nhỏ cũng nghiêng mình cuối chào.

Đặt thân xuống chiếc ghế quyền uy, Thiên nữ vương cười nhẹ. Nụ cười kia như tôn thêm cho bà nét cao quý, kiều sa. Đôi tay trắng tinh khôi được đặt tùy ý trên hai thanh vàng của thành ghế chạm khắc.

Đảo mắt một vòng quanh Điện vàng, Thiên nữ vương chậm rãi quan sát từng gương mặt quen thuộc.

Chẳng là, hôm nay là ngày họp mặt của các sao trong suốt một năm liền làm việc chăm chỉ nên mọi người đều cố gắng có mặt đúng giờ và đầy đủ để không làm phật ý chủ nhân. Trong buổi họp mặt, tất nhiên mọi sự việc diễn ra trong một năm vừa qua đều được báo cáo tất tần tật.

Dừng mắt ngay chỗ trống cạnh Vũ Phong, Thiên nữ vương từ tốn đặt câu hỏi :

- Tiểu Tinh sao chưa đến?

- Dạ...

Gieo tia nhìn nghi hoặc lên người chàng trai anh tuấn với màu tóc ánh kim cùng chiếc khuyên tai bạc lấp lánh, Thiên nữ vương khẽ nhếch môi mỉa mai.

Chàng trai anh tuấn mang trên mình chiếc áo khoác trắng tinh khôi đưa mắt nhìn Thiên nữ vương như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Gió từ đâu thổi đến, khẽ làm lay động màu tóc ánh kim.

Vũ Phong là người bà tâm đắc nhất trong tất cả các chòm sao tồn tại trên thế gian. Nếu Hỏa Phong, con trai Thiên nữ vương là người bà yêu thương nhất thì, Vũ Phong là người thứ hai và Tiểu Tinh là người thứ

ba. Nhưng không vì thế mà có sự phân biệt đối xử với các chòm sao khác, ba luôn công tư phân minh rạch ròi.

Học học học...

Thở hổn hển, cô nhóc trong bộ trang phục hồng phấn vội vàng chạy vào Điện vàng với gương mặt lấm tấm mồ hôi. Đến giữa Điện vàng, nhóc con lo lắng cuối đầu rồi bật ra từng chữ khó nhọc trong hơi thở đứt quãng :

- Thiên nữ vương... thiên tuế!

Cười thâm, Thiên nữ vương ngồi thẳng lưng rồi giữ nguyên sắc mặt lạnh băng. Đối với bà, bà quá rành nhóc con Tiểu Tinh (Nghịch) kia. Mỗi năm đều thế, cứ họp mặt lại ngủ quên, cái tật không sao đổi được.

- Về vị trí của con đi. Hôm nay nhiệm vụ chăm sóc vườn sen thuộc về con đấy, Tiểu Tinh.

Dẫu sao thì cũng công ra công, tư ra tư cho công bằng, phạt thế cũng là nhẹ cho nhóc con kia...

2

Thời gian chậm chạp bò đi, cuối cùng thì cuộc họp cũng kết thúc trong sự chờ đợi mòn mỏi của một số người. Ngay khi Thiên nữ vương vừa tuyên bố kết thúc buổi họp thì mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng... chưa dừng ở đó, Thiên nữ vương khẽ cười nhẹ nhàng rồi lên giọng nói tiếp :

- Sẵn đây, ta có một chuyện cần tuyên bố. Tiểu Tinh, là chòm sao có năng lực yếu nhất, sức mạnh của con chỉ có thể cứu được cây cỏ, hoa lá, chưa thể cứu được động vật và con người. Nên, ta quyết định sẽ ban cho con một đặc ân nhỏ. Nhiệm vụ của con sẽ cảm hóa một người trong vòng 1 năm. Nếu hoàn thành nhiệm vụ trước hạn giao, con sẽ có thêm sức mạnh cứu sống con người. Nếu không, con sẽ vĩnh viễn tan biến, không tồn tại...

Ngơ ngác nhìn Thiên nữ vương hồi lâu, Tiểu Tinh chẳng biết phải nói gì trong lúc này. Vì cô biết, dù có nói gì đi chăng nữa thì nhiệm vụ ấy vẫn phải thực hiện mà không cách nào không đồng ý cho được. Đơn giản bởi đó là mệnh lệnh, mà đã là mệnh lệnh thì nào có ai dám chống?

Vũ Phong đứng lặng người, anh chỉ biết giương mắt nhìn cô nhóc con đang nghếch mặt ra kia, chẳng biết phải mở lời ra sao. Từ trước đến giờ, mệnh lệnh của Thiên nữ vương đâu kẻ nào dám không nghe. Có lẽ, bà chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Đặt một tay lên bờ vai nhỏ, Vũ Phong gieo tia nhìn kiên định lên người cô gái nhỏ. Ánh nhìn kia như tiếp thêm sức mạnh cho chòm sao nhỏ bé, cô khẽ cười với anh rồi gật đầu, quả quyết :

- Con hứa, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao! Chắc chắn thế!

- Điều kiện kèm theo là... không được vướng vào thứ tình cảm ủy mị mà con người hay gọi “Tình yêu”. Con làm được không?

Lại ngẩn người, Tiểu Tinh quay sang Vũ Phong rồi nheo mắt tỏ vẻ không hiểu cho lắm. Cũng đúng, một cô nhóc ngây thơ như cô làm gì biết đến cái thứ tình cảm mà Thiên nữ vương đề cập đến cho được. Hẳn cô sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ được chứ?

Đối với Tiểu Tinh, Vũ Phong là tốt với cô nhất, Vũ Phong là giỏi nhất. Vì từ nhỏ, cô đã được anh chăm nom, hai người có vẻ rất khăng khít. Và, anh chưa bao giờ nhắc đến hai chữ “Tình yêu” với cô nên bây giờ có lẽ nó quá lạ lẫm với cô.

Đưa ánh mắt như muốn nói “Anh sẽ giải thích sau!” nhìn Tiểu Tinh, Vũ Phong khẽ ho nhẹ rồi nhắc cô mau trả lời cho Thiên nữ vương. Hiểu ý anh, Tiểu Tinh nhoẻn miệng cười tươi, đáp :

- Con sẽ làm được ạ!

2. Chương 2: Dãy Ngân Hà

Hương sen ngào ngạt lan tỏa khắp mọi nơi trên hành tinh lấp lánh về đêm... Cơn gió nhẹ nhàng thi thoảng lướt lơ quanh bờ hồ, làm mặt nước trong veo thoáng gợn nhẹ rồi lại bay đi nơi khác... vờn tóc ai đó thật khẽ...

Ngọn lửa đỏ rực dập dềnh trong từng hơi thở nồng ấm, lan tỏa cả cung mây rồi dịu xuống nhờ gió... sưởi ấm cho trái tim thơ dại chưa hiểu hết chuyện đời...

* * *

1

Vườn sen.

Mùi sen tinh khiết thơm ngát lan tỏa cả một vùng trời bao lay. Từng chiếc lá xanh to lớn nhè nhẹ đung đưa theo vài điệu gió dập dờn thoáng qua. Màu óng ánh của cánh sen hòa hợp cùng màu của chiếc váy trên người cô nhóc đến hoàn hảo.

Trên tay là chiếc bình tưới nước, Tiểu Tinh thi thoảng hát khe khẽ rồi nhoẻn miệng cười nhìn đám sen trong hồ đang lướt lơ như múa minh họa theo điệu nhạc phát ra từ khốe môi bé xinh.

Cách đó không xa, nơi góc cây đại thụ cạnh hồ sen, ánh mặt trời lan tỏa chiếu xuyên cung mây truyền thẳng xuống nhân gian còn vương lại chút ít trên thân cây cao to.

Màu tóc ánh kim phát ra từ người chàng thanh niên anh tuấn bỗng chói sáng lấp lánh nhờ thứ ánh ban mai kì diệu từ ông mặt trời vĩ đại – chủ nhân của buổi sáng tinh tươm. Luồn tay vào kẻ tóc, Vũ Phong hít thở đều rồi rời lưng khỏi thân cây, nhắc từng bước chân nhịp nhàng đến cạnh cô gái nhỏ cùng nụ cười thoáng vụt qua trên cánh môi đỏ mọng.

Ngân nga mãi giai điệu quen thuộc, Tiểu Tinh vun đôi tay thoăn thoắt tưới nước khắp vườn sen, để cho từng giọt long lanh trong suốt rơi nhẹ lên cánh sen thơm ngát.

- Tiểu Tinh, em sẽ làm được chứ?

Đứng cạnh nhóc con hoạt bát, Vũ Phong nghiêng người hỏi khẽ rồi đặt câu hỏi đang là khuấy mắt trong đầu mình. Cũng phải thôi, suốt những năm tháng qua, Vũ Phong và Hỏa Phong luôn là người kề cận, chăm sóc cho cô nàng tinh nghịch kia và là người hiểu rõ Tiểu Tinh nhất trên hành tinh của các vì sao. sẽ thế nào nếu Tiểu Tinh xuống nhân gian chỉ một mình luôn là điều quan trọng hàng đầu Vũ Phong nghĩ đến?

Hết cơn gió phiêu lãng dạo chơi nhân ngày đẹp trời, Vũ Phong luôn đem lại sự ấm áp, cảm giác an toàn cho Tiểu Tinh. Anh luôn xuất hiện đúng vào thời điểm nhóc con cần nhất. Và dĩ nhiên, nụ cười tinh nghịch sẽ sớm xuất hiện trên khốe môi chúm chím khi Vũ Phong tìm trò làm nhóc vui.

Tựa ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội và mang trong mình bầu nhiệt huyết sôi trào, Hỏa Phong là người mang đến niềm tin cho Tiểu Tinh mỗi khi thất vọng hay buồn phiền vì chuyện gì đó. Thi thoảng, Hỏa Phong cũng bày vài trò vui nho nhỏ để cả ba người cùng tham gia. Người giành phần thắng cuối cùng vẫn luôn là Tiểu Tinh vì hai người nào đó cố ý chịu thua để nhóc con kia được thắng...

Ngoài họ ra, Tiểu Tinh có thân được với ai?

- Vũ Phong đẹp trai, anh nói đi, “Tình yêu” mà Thiên nữ vương đề cập đến là gì vậy? Em nghe mà chẳng biết nó là cái gì, thứ gì hay món gì nữa!

Bật cười trước cách hỏi kì quặc của nhóc con Tiểu Tinh, Vũ Phong nhẹ thấy mình ngồi xuống cạnh hồ sen rồi nhắm mắt, thưởng thức hương sen tinh khiết.

Tình yêu là gì? Vũ Phong cũng chẳng biết phải giải thích ra sao với cô nhóc này nữa.

Mấy năm qua, “Tình yêu” luôn là thứ bị Thiên nữ vương nghiêm cấm. Trên hành tinh của các vì sao, “Tình yêu” là điều cấm kị lớn nhất. Cũng chẳng ai biết thứ luật lệ đó được ban ra từ khi nào. Cũng chẳng ai nghe đến lý do khiến “Tình yêu” bị nghiêm cấm. Cũng chẳng ai dám bạo gan hỏi Thiên nữ vương về việc ấy...

Họa chẳng, tình cảm tự đến lúc nào không hay, một vào sao trên hành tinh đôi lúc thâm yêu nhau nhưng vì điều luật kinh khủng kia nên chẳng ai dám đến với nhau. Chỉ đôi lúc, họ len lén gặp nhau trong vài giây ngắn ngủi rồi lại phải vào công việc của mình và quên đi thứ tình cảm ủy mị kia. Nói ra, chắc họ còn hạnh phúc hơn nhiều so với Ngưu Lang – Chức Nữ vì mỗi năm cặp đôi ấy chỉ có dịp gặp nhau vón vẹn một lần duy nhất.

Đó cũng chính lý do khiến mọi người trong hành tinh dần quên đi loại tình cảm luôn tồn tại trong xương tủy mình và trở nên lạnh lùng, tàn bạo hơn người trần thế.

Thế thì... phải nói sao để Tiểu Tinh hiểu đây?!

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Vũ Phong bỗng chốc mở mắt rồi mỉm cười.

Lần trong gió là hương sen ngào ngạt cùng tiếng hát khe khẽ phát ra từ nhóc con đang mãi mê chăm sóc vườn sen.

Chất giọng trầm trầm ngay lúc đó được thả vào không trung. Từng thanh từ nhẹ tựa như nốt nhạc bay bổng giữa không gian bao la :

- Tình yêu... chỉ là tên của một loại kẹo thôi, em không cần quan tâm nhiều đâu, Tiểu Tinh. Thứ mà em cần quan tâm bây giờ là nhiệm vụ kia kia, lo mà hoàn thành cho tốt. Anh nghe nói khoảng hai ngày nữa thì em phải xuống nhân gian để tìm người cần cảm hóa, cố lên nhé nhóc!

2

Điện Hỏa.

- Hỏa Phong đại ca, Hỏa Phong đại ca... Tiểu Tinh và Vũ Phong ca đến rồi đây...

Giọng nói lãnh lút vang lên cùng tiếng thờ hì hục của hai người nào đó khi vừa đặt chân vào nơi ở của Hỏa Phong khiến anh không tài nào nằm yên cho được. Y như rằng, mỗi khi bị phạt xong là Tiểu Tinh lại chạy đến Điện Hỏa cùng Vũ Phong và dùng những từ ngữ như “đại ca, ca...” để làm tăng thêm tính trêu đùa. Đương nhiên, cả hai đến đây chỉ vì mục đích “Chơi là chính”

Từ trong Điện, một chàng trai với dung mạo hơn người chán nản bước ra. Màu tóc gọn đỏ làm tăng thêm cho anh một sức sống cuộn trào phối hợp hài hòa cùng bộ trang phục trên người.

Đã tính sẵn một trò chơi mới trong đầu nên Hỏa Phong không ngần ngại gì mà nói rõ luôn rồi nhướn mày khiêu khích đối phương :

- Vì Tiểu Tinh đáng yêu của chúng ta sắp phải xa “nhà” một thời gian nên hôm nay ta phải chơi thỏa thích, dốc hết sức nhé! Người thắng sẽ được phần thưởng hậu hĩnh từ kẻ thua cuộc. Trò chơi hôm nay sẽ là... Trốn tìm... Okay, giờ oẳn tù xì...

Vừa dứt lời, Hỏa Phong đã tung hô khẩu lệnh. Ngay lúc đó, ba cánh tay lập tức được hạ xuống cùng các hình thù khác nhau. Kết quả... người đi tìm lại là người bày ra trò chơi - Hỏa Phong...

Tuy khác với người nhân gian nhưng cả ba luôn yêu thích những trò chơi mang tính trở con kia vì những trò chơi ấy đôi khi đem đến những niềm vui bất tận cho ba kẻ thích chơi đùa. Cũng nhờ có tiếng cười tinh nghịch từ ba kẻ tràn trề sức sống nên hành tinh mới có chút hương vị cuộc sống...

Trò chơi nhanh chóng được bắt đầu dưới sự tìm kiếm đáng thương của Hỏa Phong. Chỉ vì một phút sơ xuất không gia hạn nơi trốn nên Hỏa Phong phải ngậm ngùi thế này đây... A ha, khoan đã... quá tuyệt vời rồi... Cũng chỉ vì một phút sơ xuất kia mà cả ba đã không ban lệnh cấm dùng phép thuật trong trò chơi mà... Thế nên... dùng phép là vô tội...

Cười khoái trá, Hỏa Phong toan dùng phép tìm nơi ẩn thân của hai người bạn thì ngay tức khắc đã bị chặn lại bởi một con gió lướt qua. Cơn gió đó... không ai khác ngoài Vũ Phong.

- Ẩn gian à tên kia? – Buông lời trêu chọc, Vũ Phong họ nhẹ chọc quê rồi hắng giọng, nghiêm túc nói tiếp – Để cho Tiểu Tinh trốn đi, cho đến khi dây ngân hà xuất hiện thì tìm cô ấy. Cô nhóc ấy rất thích dây ngân hà mà!

Rồi, cả hai chàng trai cùng hợp tác ột kế hoạch hoàn hảo đến bất ngờ. Cuối cùng, dãy ngân hà tuyệt đẹp cũng chịu xuất hiện khi màn đêm kéo đến. Hết một dòng sông lấp lánh sao chảy dài trên nền trên bao la, dãy ngân phát sáng đẹp mê hồn khiến Tiểu Tinh cười thích thú ngắm nhìn không rời mắt.

Từ bé, Tiểu Tinh vốn rất thích đứng ngắm nhìn dãy ngân hà nên mỗi khi có dịp là cô lại lặn xăn lôi kéo Vũ Phong và Hỏa Phong đi xem. Và họ phải chiều lòng cô thôi!

Buổi tối tuyệt đẹp và đáng nhớ trước lúc chia tay...

3. Chương 3: Mưa

Mây ngũ sắc, đám mây mang những gam màu trầm lắng nhất... Mây lững lờ trôi dạt về phía chân trời... Lắng xuống bên hoàng hôn dịu dịu... Khẽ ngắm nhìn thế giới loài người thật lung linh...

Hành tinh của sao đây phép nhiệm màu đối với cô nhóc tập sự...

Thế giới của con người ngập điều kì bí đối với cô nhóc đang làm nhiệm vụ...

* * *

1

- Tiểu Tinh, cầm lấy thứ này và giữ cho thật kĩ. Sợi dây chuyền với ngọc phát sáng này là thứ có thể giúp em tìm ra người cần cảm hóa.

Nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn, Vũ Phong đặt vào tay Tiểu Tinh một sợi dây chuyền nhỏ rồi cẩn thận dặn dò như thế sợ cô nhóc sẽ quên.

Thật ra, sợi dây chuyền này là do Vũ Phong và Hỏa Phong lén trộm từ phòng của Thiên nữ vương và cố tìm ra phép để gắn vào vật thể chết kia. Chỉ có thể mới giúp cô nhóc gây thơ này dễ dàng tìm ra người cần cảm hóa trong khoảng thời gian ngắn nhất. Nếu không, chắc Tiểu Tinh sẽ phải tốn nửa tháng trời cho việc đào bới cả nhân gian rộng lớn để tìm ra một người. Hiểu rõ cái tính kia nên Vũ Phong và Hỏa Phong đã cùng nhau hợp tác “làm ăn” với mục đích giúp đỡ nhóc con tinh nghịch.

Mà chuyện lấy cắp kia... chắc Thiên nữ vương đã biết!

Hỏa Phong đứng cạnh, mỉm cười rồi đưa tay xoa mái đầu nhỏ.

- Cố lên nhé Tiểu Tinh, anh tin em sẽ làm được. Còn phải về để ngắm dãy ngân hà với bọn anh nữa chứ!

- Dạ.

Gật đầu, Tiểu Tinh đeo sợi dây chuyền lên cổ rồi vẫy tay chào hai chàng trai trẻ thay cho câu nói tạm biệt.

Lấn trong nắng là nụ cười ngây ngô của cô nhóc đáng yêu.

Cho một tay vào túi, Vũ Phong đợi cho đến khi Tiểu Tinh đã xuống trần rồi mới quay sang Hỏa Phong, cười bí hiểm. Hai chàng trai cùng hướng mắt về phía trần gian, cười như đang toan tính một âm mưu to lớn gì đó.

Rặng mây mù khuất dần sau một cái quơ tay. Gió nhẹ rủ nhau lướt như đang khiêu vũ cùng ánh nắng mặt trời vàng rực.

Bỗng, một giọt nước long lanh trong suốt khẽ rơi trên đám mây ngũ sắc. Một cách thật nhẹ nhàng, giọt nước ấy lan tỏa cả đám mây rồi bỗng chốc hóa thành mưa nơi trần gian. Chủ nhân của giọt nước ấy là một cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục màu xanh gợi cảm – Tiểu Thủy.

Là chòm sao có sức mạnh của nước, Tiểu Thủy luôn muốn chứng tỏ sức mạnh của mình bằng mọi cách. Điều duy nhất mà Tiểu Thủy hay làm là chọc phá Tiểu Tinh. Lý do à? Vì Tiểu Tinh luôn chiếm được sự quan tâm của Vũ Phong. Tiểu Tinh luôn là vật cản đối với cô trong việc đến gần anh chàng ánh kim kia. Và hẳn là... Tiểu Thủy ghét việc đó hơn bao giờ hết. Đến đây chắc ai ai cũng đoán được lý do Tiểu Thủy hành động như vậy nhỉ? Điều luật cấm kỵ về tình yêu chẳng nhằm nhò gì với Tiểu Thủy cả. Cô đã và đang yêu say đắm chàng trai với mái tóc màu bạc kim lấp lánh.

- Thôi, tôi phải về chỗ mẹ tôi rồi. Gặp sau nhé.

Vỗ vai Vũ Phong, Hỏa Phong chậm rãi cất giọng. Thoắt cái, anh đã biến mất với đám lửa rực sáng.

Cười nhẹ tênh, Vũ Phong lưu luyến đưa mắt về phía chân trời rồi khẽ thở dài. Chợt, một giọng nói ngọt ngào thánh thoát vang lên phía sau lưng chàng trai anh tuấn.

- Anh Vũ Phong.

Là Tiểu Thủy.

Nhéch môi, Vũ Phong nở một nụ cười xã giao rồi nói nhanh như thể mình đang rất bận :

- Còn nhiều việc phải làm nên anh đi trước. Tạm biệt!

Luôn luôn là vậy. Vũ Phong chẳng ưa mấy cái cô nàng gọi cảm hệ Nước này. Anh cũng chẳng biết vì lý do gì nữa, nhưng có cảm giác cô nàng này hình như ghét Tiểu Tinh lắm. Mà thôi, tính anh vốn là vậy, ai ghét nhóc con tinh nghịch kia thì anh cũng ghét lại kẻ đó. Thế là hòa nhau.

Vù.

Một cơn gió nhẹ lướt qua gương mặt xinh xắn rồi mất hút sau đám mây mù dày đặc. Nhãn mặt thất vọng, Tiểu Thủy đành lui thủ đi làm công việc của mình. Thời gian còn nhiều mà, việc gì phải vội thế để rồi thất vọng nhỉ? Tiểu Tinh đi rồi thì những tháng ngày sau này Vũ Phong dĩ nhiên là của một mình Tiểu Thủy mà thôi. Sẽ không có ai làm vật cản hay chướng ngại vật đối với chòm sao hệ Nước nữa.

2

Bịch!

- Ui da...

Rớt xuống một thảm cỏ lớn, Tiểu Tinh đau khổ hét nhỏ xoa xoa cái mông ê ẩm của mình. Vừa định đứng lên thì từ trên trời, một trận mưa xối xả đổ xuống khiến cô ướt cả người.

Vì trên hành tinh các vì sao không hề có hiện tượng “mưa” nên Tiểu Tinh không biết đây là gì. Trên hành tinh, mỗi người một việc thì ai đâu mà đi quan tâm đến việc của người khác. Thế nên, Tiểu Tinh chỉ biết mỗi việc của mình là mang lại mạng sống cho cây cỏ, việc của Vũ Phong là mang đến làn gió mát rượi cho người khác. Còn... nhiệm vụ của Hỏa Phong là... đốt nhà vì Hỏa Phong luôn nói thể mỗi khi cô hỏi đến nhiệm vụ của anh. Thật ra nhiệm vụ của Hỏa Phong là đem đến những ngọn lửa ấm áp cho người khác. Anh luôn thích trêu cô nhóc kia bằng mọi cách thì mới vừa lòng hả dạ.

Nhìn những hạt nước trong suốt cứ rơi từ không trung xuống mặt mình rồi xuống thảm cỏ xanh rì, Tiểu Tinh nhú mày suy nghĩ rồi cứ đứng đó như kẻ ngốc.

Bừm... Bừm

Tiếng động cơ xe máy vang dội cả một vùng, đằng sau đám mây mưa là một chiếc mô tô đang phi như bay đến chỗ Tiểu Tinh đang đứng, phía sau chiếc mô tô là cả một đoàn người đang đuổi theo.

Vì không biết đó là gì nên Tiểu Tinh cứ đứng chôn chân mình tại đó, đưa mắt nhìn chiếc mô tô đang lao nhanh về phía mình mà không hề hay biết nguy hiểm đang đến gần. Trong đôi mắt đen láy ẩn chứa sự tò mò thay vì sợ hãi như bao người khác khiến chàng trai ngồi trên mô tô sững người lại hồi lâu. Tinh lại kịp lúc, chàng trai ấy bóp thắng rồi dừng xe ngay trước mặt cô gái mà anh cho là kì lạ, hung hăng hỏi :

- Muốn chết à?

- Chết? – Nghiêng đầu, Tiểu Tinh khẽ hỏi lại, chớp chớp mắt nhìn người trước mặt – Chết là cái gì?

- ...

Vụt.

- Tên khốn.

Ngay tức khắc, một khúc cây bay đến trước mặt chàng trai hết mũi lao điên loạn. Nghiêng đầu, chàng trai ấy nhếch môi cười rồi đá chổng xe, lao ra đám người đang đuổi theo mình như con hổ dữ đang gầm gừ trước con mồi.

Đứng bất động nhìn màn đánh đá đấm loạn xạ, Tiểu Tinh có hơi chóng mặt vì những thương phim kinh điển đang xem. Nghĩ mãi mà chẳng biết đám người kia đang làm gì nên cô nhóc đành đứng im lặng.

Chỉ một loáng trong màn mưa trắng xóa, chàng trai kia đã hạ đo ván đám người theo anh.

Đột nhiên, sợi dây chuyền trên cổ phát sáng lấp lánh. Nhìn vào sợi dây chuyền rồi nhìn ra nơi chàng trai đang đứng, Tiểu Tinh phấn khởi reo lên :

- A, tìm được rồi, tìm được rồi.

Vuốt đám nước mưa đang bám víu trên mặt mình, chàng trai kia nhú mày đôi lát rồi tiến đến chỗ cô nhóc kì lạ đang đứng. Gieo tia nhìn quái dị lên người cô gái kì lạ, anh lạnh lùng hỏi :

- Bị ngốc à?

4. Chương 4: Lam Phong

Dưới màn đêm tĩnh mịch... Mưa vẫn rơi không dứt... Mưa rơi mãi... rơi mãi...

Ánh trăng khuất hẳn sau đám mây đen kình, chỉ còn lại vầng sáng tỏa ra từ ngôi nhà kia...

Cuộc trò chuyện đầy thú vị đối với một người lạnh lùng... cảm giác lạ lẫm anh chưa từng biết đến... Rồi từ đây... anh sẽ lại bị làm phiền... 24/24.

* * *

1

Căn nhà nhỏ sáng lấp lánh đèn, đầy đủ tiện nghi khiến người khác phải ganh tỵ. Đưa tay lấy cốc café nóng ấm và uống vài ngụm sau khi bước ra từ nhà vệ sinh, chàng trai với mái tóc ướt sũng giương mắt nhìn cô gái trước mặt đầy nghi hoặc.

Bên ngoài, mưa vẫn hối hả rơi như trút nước. Từng giọt mưa rơi xuống mặt đường như những mũi tên giận dữ đang lao nhanh xuống kẻ thù của mình. Mưa thế này... chắc là Tiểu Thủy gây ra.

Hôm nay quả ngày xui xẻo của anh. Ra đường thì gặp kẻ thù, đã đánh nhau rồi còn gặp một con nhóc quái dị. Điều làm anh cảm thấy kì lạ chính là ánh mắt trong veo kia. Chưa ai đang trong tình cảnh nguy hiểm mà có thể bộc lộ được ánh mắt tò mò, thích thú kia cả. Đã thế, xe anh còn lao với vận tốc cực nhanh. Vì lý do gì mà cô nhóc kia không tỏ vẻ sợ hãi?

Mang cô nhóc kia về nhà vì những khuất mắt trong đầu mình, anh cũng chẳng hiểu sao mình lại làm chuyện điên rồ này nữa. Trước giờ, có ai được anh cho vào nhà đâu chứ! Thế giới của anh chỉ có một mình, một mình và một mình.

Ngồi nghịch vài thứ linh tinh trên bàn, Tiểu Tinh cười lém lỉnh rồi đặt mọi thứ lại chỗ cũ khi nhìn thấy anh bước ra. Chạy lại bên anh, cô cất giọng hỏi :

- Nè, người cần cảm hóa, anh tên gì vậy?

Người cần cảm hóa?

Đúng là cách ăn nói kì quặc mà!

Gieo tia nhìn hung hăng lên người cô, anh gầm gừ hồi lâu rồi khó chịu nói tên mình cho cô được biết mà không quên đặt vài ba câu hỏi anh cho là quan trọng.

- Lam Phong. Còn em? Tên gì? Ở đâu? Đến đây làm gì? Tại sao gọi tôi là “Người cần cảm hóa”?

Mỉm cười, Tiểu Tinh ngây ngô trả lời toàn bộ câu hỏi của anh một cách chân thật nhất :

- Em là Tiểu Tinh, đến từ hành tinh của các vì sao. Em đến đây để cảm hóa anh, em gọi anh là “Người cần cảm hóa” vì anh là người cần cảm hóa. Dây chuyền ngọc thần đã phát sáng khi em nhìn thấy anh mà! Người đó chính là anh rồi!

Càng ngày càng khó hiểu!

Lam Phong trừng mắt nhìn cô nhóc trước mặt rồi ho nhẹ. Anh đặt lại cốc café nóng ấm lên bàn, đan xen hai tay vào nhau rồi khẽ hỏi :

- Thú vị thật! Thế... em biết phép thuật à?

- Phép thuật... cũng biết chút ít, nhưng em là người yếu nhất trên hành tinh nên mới phải xuống đây để làm nhiệm vụ thăng chức. Em chỉ biết cứu sống cây cỏ thôi.

- Thật sao?

Đứng phắt dậy, Lam Phong nhắc từng bước chân nhẹ bẫng đến cạnh chậu hoa nhỏ trên bậu cửa. Giương tay ra, anh cầm lấy chậu hoa bé tí kia, ngắm nó hồi lâu rồi quay trở lại chỗ cô nhóc đang đứng. Nở một nụ cười bí hiểm.

Xoảng!

Chậu hoa rơi xuống nền gạch hoa văn rồi vỡ tung, nhành hoa nhỏ dại bị bàn chân sung sức của anh giẫm nát nát. Hềch môi, Lam Phong thách thức nhìn Tiểu Tinh rồi châm chọc :

- Chết rồi! Em cứu nó được không?

Tưởng gì khó lắm chứ đó là việc thường ngày Tiểu Tinh hay làm và cô đã làm thành thục từ lâu rồi.

Vung tay, tạo ra một luồng sáng trắng, Tiểu Tinh cười nhẹ rồi quơ cánh tay một vòng quanh không trung. Chỉ trong nháy mắt, chậu hoa kia đã được đặt lại vị trí cũ và tươi tắn hơn trước. Mọi thứ diễn ra trong quãng thời gian ngắn ngủi đến khó tin.

Sững người, Lam Phong trừng mắt nhìn Tiểu Tinh hồi lâu rồi nhếch môi cười. Đặt mình ngồi xuống ghế, anh thần nhiên hỏi :

- Em sẽ cảm hóa tôi bằng cách nào?

- Không biết nữa... - Cuối đầu, Tiểu Tinh thành thật khai báo. Thú thật, cô cũng chẳng biết phải làm gì để cảm hóa anh nữa.

Vốn thông minh nên Lam Phong thừa biết những gì nhóc con kia phải làm. Chỉ là... anh vẫn còn không mấy tin chuyện thần thánh quái quỷ này. Con người cũng có thể biến hóa sao? À, không, cô từng nói cô từ hành tinh của các vì sao đến đây mà. Nhưng... có hành tinh đó thật sao? Rõ điên rồ!

Khoanh hai tay trước ngực, Lam Phong khẽ dịch chuyển đến cạnh cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn những hạt mưa trong suốt đang lặng lẽ rơi giữa đêm.

- Ngăn chặn việc làm xấu của tôi. Chắc đó là việc em phải làm!

Suy nghĩ gì đó hồi lâu, Tiểu Tinh tiến đến cạnh cửa sổ, khẽ hỏi bằng giọng ngây thơ :

- Thế... việc nào được xem là việc xấu vậy?

Hừ! Ngốc gì ngốc lắm vậy!

- Tóm lại là em phải ngăn mọi việc tôi làm, hiểu chưa!

- Ừm. – Gật đầu chắc nịch, Tiểu Tinh cười tít mắt rồi khẽ nhìn qua khung cửa. Lại là nó. Lại là những hạt nước đang rơi từ không trung xuống. Tò mò nhìn sang Lam Phong, Tiểu Tinh cười lém lỉnh rồi đặt câu hỏi

- Anh ơi, đó... là gì vậy?

Nhìn theo hướng cô chỉ, Lam Phong chỉ muốn té xỉu ngay lập tức. Đến mưa mà cũng không biết?

Có thật cô nhóc này là thần không vậy?

Hành tinh các vì sao.

Rầm!

- Hai con hãy ngoan ngoãn chịu hình phạt đi. Nhiệm vụ của Tiểu Tinh hãy để con bé ấy tự làm lấy, đừng có lúc nào cũng chạy theo giúp đỡ thế kia.

Thiên nữ vương giận dữ quát rồi cho người đóng chặt cánh cổng sắt lại không chút do dự. Hỏa Phong và Vũ Phong bị tổng vào nơi giam giữ.

Đợi đến khi bà bỏ đi, Hỏa Phong mới lên tiếng than vãn :

- Chán thật! Mẹ tôi sao lại biết được việc mình lên lấy sợi dây chuyền kia chứ?

- Là Thiên nữ vương nên đương nhiên sẽ biết thôi. Được rồi, đừng ngồi đó mà than nữa. Đợi đến khi hình phạt mãn hạn thì mình cứ lên theo dõi Tiểu Tinh là được.

Nói rồi, Vũ Phong thấy mình ngồi xuống, tựa lưng vào bức tường lạnh ngắt rồi khép hờ mắt. Thiên nữ vương đúng là Thiên nữ vương, ngay cả con mình cũng không khoan nhượng.

Còn Tiểu Tinh, không biết đã tìm được người đó chưa? Mong cho cô nhóc mau chóng tìm ra người đó. Càng nhanh càng tốt!

Chợt, một tay của Vũ Phong bị ai đó tác động vào. Anh khó chịu hé mắt thì nhìn thấy Hỏa Phong đang dùng phép để theo dõi tình hình của Tiểu Tinh.

Dưới mảng ánh sáng rực đỏ là hai người đang đứng cạnh khung cửa sổ ngắm nhìn những hạt mưa trong suốt. Đường như còn đang nói chuyện gì đó rất vui. Nhưng... tại sao chỉ có mình cô nhóc kia cười thế kia? Tại sao chàng trai đứng đó lại chau mày như đang tức giận? Lại thật!

- Tốt rồi, Tiểu Tinh đã tìm được người đó rồi!

Vươn vai, Vũ Phong lại tựa lưng vào tường, nhắm mắt mệt mỏi. Anh chỉ cần biết thế là đủ. Chỉ cần biết nhóc con tinh nghịch an toàn là đã quá đủ rồi!

Kể cũng lạ, trông khi cô nhóc đáng ghét kia cười nói vui vẻ và đã tìm được “Người cần cảm hóa” thì anh và Hỏa Phong lại bị nhốt ở đây?

Thật quá bất công!

5. Chương 5: Cô Nhóc Lắm Chuyện

Sao đêm lấp lánh soi sáng cả bầu trời... Gió nhẹ nhẹ ghé qua khung cửa khi mưa vừa dứt...

Bên trong ngôi nhà lạnh lẽo... Chút hơi ẩm vừa được đẩy lên...

Nhưng... cô nhóc kia thật quá phiền phức... Rất phiền phức...

Làm sao anh có thể chịu đựng được đây?...

* * *

1

Rồi khung cửa còn vương nước mưa, Lam Phong hờ hững dịch chân xuống nhà bếp tìm chút gì đó lót bụng. À, ngoài mì gói ra thì nhà anh còn có gì? Mì gói là món ăn nhanh, tiện, lợi nhất mà không cần bỏ ra quá nhiều công sức.

Bật bếp lên, anh chậm rãi xé bỏ lớp bao mì rồi ì vào tô. Chợt nhớ đến cô nhóc kì quặc đang ở phòng khách, anh đặt gói mì xuống rồi bước vội lên nhà trên.

Nhìn Tiểu Tinh đang mê mẩn ngắm mưa, Lam Phong bỗng dưng cảm thấy lạ lạ trong người. Cơ thể anh có vấn đề gì rồi sao? Ôi dào, giờ là lúc nào mà đi nghĩ những chuyện linh tinh lang tang đó.

- Đói không để tôi nấu luôn phần của em?

Khẽ cất giọng, Lam Phong lạnh lùng quan sát thái độ thích thú của Tiểu Tinh rồi bước đến ngay phía sau cô.

Mắt vẫn không rời khung cửa sổ, Tiểu Tinh cười tinh nghịch rồi gật đầu, đáp nhanh :

- Dạ!

Nhìn gương mặt phấn khởi của cô nhóc kì quặc, Lam Phong khẽ nhíu mày khó hiểu. Chỉ có nhìn thấy mưa thôi mà đã khiến cô nhóc vui đến vậy sao? Ngay cả sợ hãi chắc cũng chẳng biết đâu nhỉ? Phải rồi, nếu biết sợ thì cô đã không dùng cặp mắt thích thú nhìn anh trong khi con mô tô đang lao nhanh về phía mình như thế.

Quay trở lại bếp, Lam Phong lại tiếp tục bắt tay vào việc “chống đói”.

Hớn hờ ngắm mưa hồi lâu, Tiểu Tinh mới chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng mà cô cần phải làm. Chẳng phải anh chàng kia đã bảo cô rằng phải ngăn chặn mọi việc anh ta làm hay sao? Làm thế thì cô mới có thể cảm hóa anh chứ!

Không nghĩ ngợi nhiều, Tiểu Tinh vội chạy xuống bếp tìm anh chàng cần cảm hóa. Nhìn chiếc bình trên tay anh, cô chau mày rồi chạy đến giành lấy nó, nói với giọng trong trẻo :

- Không được, anh định dùng bình tưới hoa để làm gì với cái thứ này hả?

Bình tưới hoa? Thứ này?

Cách ăn nói... thật lập dị.

Ấm nước đun sôi được cô gọi là bình tưới hoa. Mì gói thì lại bị gọi là “cái thứ này”. Chắc anh điên đầu với cô nhóc này mất thôi!

Lắc nhẹ đầu, Lam Phong cố bình tĩnh để giải thích cho cô nhóc hiểu, nhưng ai ngờ, anh chưa kịp nói thì cô nhóc lóc chóc kia đã đụng tay vào cái ấm đang tỏa nhiệt...

- Á, rất quá, rất quá...

Rầm!

Xoảng!

Keng... keng... keng...

Ấm nước rơi xuống sàn nhà, nằm lán lóc trên nền gạch đầy nước. Cũng may, nước sôi không văng trúng người cả hai.

Đá cái ấm sang một bên, Lam Phong vội chụp lấy bàn tay đang đỏ lên vì bỏng, anh thổi nhẹ vào vết bỏng rồi kéo cô đi lên phòng khách. Đặt cô ngồi trên ghế, anh chạy đi tìm hộp y tế rồi quay trở lại. Mọi cử chỉ thật nhẹ nhàng và ân cần, thứ dung dịch lỏng mát lạnh được bôi chậm rãi lên vết bỏng, mang đến cái mát lạnh và xoa dịu cái rát bỏng ban nãy.

Thần kì thật!

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn thứ thuốc Lam Phong đang cầm trên tay, Tiểu Tinh khẽ thốt lên vui mừng :

- A, hay thật. Cái đó là gì vậy anh? Cảm giác thật thích, rất mát.

- Đây là thuốc bỏng da. Còn nữa, cái khi nãy không phải bình tưới hoa mà là ấm nước. Thứ trong tô được gọi là mì gói, dùng để cho vào bụng khi đói. Hiểu chưa?

- Nhưng... anh đã nói em phải ngăn mọi việc anh làm mà?

Gục đầu, Lam Phong chán nản thở dài rồi ngao ngán đứng dậy. Cô nhóc này... còn phải học nhiều điều đây! Nhưng sao... cảm giác giống như anh đang làm bảo mẫu không công thể nhỉ? Tự dưng lại rước con nhóc lắm chuyện này về nhà làm gì không biết.

Thôi được, mai anh sẽ mang nhóc con đến chỗ ban đầu cả hai gặp nhau, xem như không còn quen biết nữa. Thế là xong!

2

Sau một hồi dọn dẹp lại cái bếp và nấu lại ấm nước sôi thì cuối cùng mì cũng đã được làm xong. Bưng hai cái tô đang bốc khói nghi ngút đặt lên bàn nơi cô nhóc đang ngồi, anh cười lạnh rồi ra lệnh :

- Ăn mau rồi đi ngủ!

- Dạ.

Nhận lấy hai cái thanh gì dài từ tay Lam Phong, Tiểu Tinh cười hớn hở rồi chọt tròn mắt nhìn anh. Cái thứ này... dùng để làm gì? Ăn được sao?

Nghĩ thầm, cô toan đưa hai thanh dài kia lên cắn thử một miếng như lập tức đã bị anh chặn lại bằng câu nói cụt ngắn :

- Định làm gì hả?

- ...

- Làm thế này này... như thế... hiểu chưa?

Cổ miêu tả thật kỹ càng cho Tiểu Tinh, Lam Phong thực hiện mọi động tác một cách chậm rãi để cô nhóc hiểu. Thật là... ngay cả ăn cũng phiền phức quá! Bực thật!

Cuối cùng cũng ăn xong, nhưng là ăn xong trong cái bực mình của Lam Phong và nụ cười khoái chí của Tiểu Tinh. Khi anh chỉ cô dùng đũa, cô chẳng biết dùng làm anh muốn tức điên. Và, anh phải cất nhuễn từng sợi mì rồi đưa cho cô một cái muỗng nhỏ để cô sử dụng. Đúng là rắc rối mà!

Đến giờ ngủ, cứ tưởng là mình sẽ được yên thân nên Lam Phong cố thả lỏng đầu óc. Ngã lưng lên giường, anh chậm rãi khép mắt để cổ chìm vào giấc ngủ cho chuỗi thời gian mệt mỏi chóng tiêu tan. Cả ngày hôm nay anh đã mệt óc lắm rồi, mai lại còn phải đi thanh toán tốp người của bọn phản kia nên anh phải giữ sức mới được.

Phịch!

- Oa, thích thật, êm ái quá!

- NÈ, SAO LẠI VÀO ĐÂY?

Ngồi bật dậy khi nhận thấy có người vào phòng mình, Lam Phong trừng mắt nhìn cô nhóc đang nằm trên giường anh và nằm sát bên anh. Có quá... nhạy cảm không?

Chẳng phải chỗ của cô là ở ngoài kia sao? Anh đã đem mền, gối cho cô rồi mà? Sao lại chui vào phòng anh vào lúc này chứ?

- Em không thích ngủ một mình.

Trước giờ, khi ở trên hành tinh của các vì sao, Vũ Phong luôn là người ở cạnh Tiểu Tinh. Lúc cô ngủ, anh luôn ngồi bên cạnh, hoặc là kể chuyện gì đó, hoặc là làm gối cho cô tựa vào. Khi cô thức, Vũ Phong cũng là người đầu tiên có mặt cạnh cô như lúc tối. Đó là lý do khiến cô nghĩ Vũ Phong đã ở cạnh mình suốt đêm. Nhưng Tiểu Tinh đâu biết, chỉ đến khi cô chìm dần vào giấc ngủ sâu thì Vũ Phong mới yên tâm bỏ đi. Đến sáng, anh lại canh đúng lúc cô sắp thức thì xuất hiện ngay. Mọi chuyện cứ thế diễn ra như đã được lập trình sẵn và chỉ cần khởi động. Đó là cách Vũ Phong dành sự quan tâm đặc biệt cho Tiểu Tinh.

Vũ Phong luôn luôn thế, anh luôn quan tâm một cách âm thầm.

Và đó cũng là lý do khiến cho Tiểu Tinh mò vào phòng Lam Phong. Cô chẳng thích ngủ một mình chút nào.

- Mình ngủ chung nha!

Cười tinh nghịch nhìn anh chàng trước mặt, Tiểu Tinh ngây thơ nói. Câu nói của cô khiến Lam Phong như muốn té nhào xuống đất ngay lập tức.

Anh là con trai. Là con trai đó.

Cô nhóc Tiểu Tinh này nghĩ anh cùng giới tính với cô chắc?

- Không được!

Gạt phăng cái ý định mang tính nguy hiểm kia, Lam Phong lạnh lùng nhìn Tiểu Tinh bằng tia nhìn hung hăng. Nhưng... cô nào biết sợ là gì? Vẫn với chất giọng đáng yêu, Tiểu Tinh nhoẻn miệng cười rồi nói :

- Em sợ ngủ một mình lắm. Anh Vũ Phong vẫn thường ngủ cùng em mà. Nha, cho em ngủ chung với!

Trời ạ! Còn ngủ cùng với tên Vũ Phong nào nữa à? Cô nhóc này... có thật sự là ngây thơ không?

Dò xét nhìn nhóc con kỳ quặc hồi lâu, Lam Phong gằng giọng :

- Vũ Phong là người yêu em thì em cứ ngủ cùng. Tôi không thích kiểu ngủ chung này, ra ngoài kia đi.

- Người yêu là cái gì ạ?

- Được rồi, ngủ đi. Cứ ngăn cách bằng cái gối này cũng được.

Cô nhóc này rõ lắm chuyện. Cái gì cũng không biết thật sao? Nếu bây giờ anh không chịu cho cô ngủ lại trên giường chắc cô sẽ hỏi anh đến sáng mắt.

- O, anh Vũ Phong không làm thế này...

- Ngủ đi!

- Nhưng em muốn anh làm giống anh Vũ Phong cơ!

Hừm... có dễ yên cho anh không hả trời? Lắm chuyện vừa thôi chứ!

Ngồi bật dậy, Lam Phong giận dữ nhìn cô nhóc rồi nói như quát, cứ phiền như thế chắc phải thức trắng đến sáng. Thôi thì ráng nhịn mà chiều con bé kỳ quặc kia cho đến ngày mai.

- Muốn thế nào?

Cười tinh nghịch, Tiểu Tinh kéo anh nằm xuống rồi đặt một tay anh sải ra về phía mình. Thích thú gối đầu lên tay anh như những khi ở hành tinh các vì sao, Tiểu Tinh nhoẻn miệng cười rồi nhắm mắt.

Nhìn trần nhà và giữ nguyên tư thế bất động, Lam Phong chẳng thể nào dám động dậy. Nếu cứ thế này thì... anh thức trắng mất thôi!

6. Chương 6: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Gió lướt nhẹ mang theo cánh bồ công anh mềm mại, mỏng manh...

Gió âm thầm quan sát một ai đó...

Gió mang một bí mật đến với thế giới con người...

Lam Phong sẽ phải thế nào khi biết được bí mật của gió? Anh sẽ giúp hay sẽ quay người bỏ đi xem như không quen biết?

Những điều đó, chỉ có hai người biết được!

Là gió... và anh.

* * *

Sáng.

Ánh ban mai tinh khôi ghé sát khung cửa sắt lạnh lẽo còn đọng vài hạt mưa đêm, dịu dàng choàng tay ôm trọn khung cửa ảm đạm vào lòng để sưởi ấm. Nắng tỏa ra tia nhiệt vàng nhạt ấm áp, phủ lấy vạn vật gần đó như thể muốn che chắn cho chúng.

Bên ngoài, những ngọn cỏ dài thi thoảng vun mình dậy hứng nắng sớm cùng những đợt gió dập dìu khi có khi không chẳng rõ nguyên do. Đặc biệt, con gió hôm nay rất lạ. Gió mang cái mát thanh khiết đến quanh chân cỏ, gió quần chặt lấy từng khe lá rồi lại vi vu ghé sát khung cửa tinh tươm như ngó nhìn gì đó.

Mở mắt trao tráo nhìn thẳng trần nhà, Lam Phong chán nản thở dài. Anh bây giờ chỉ biết nhú mày khó chịu chứ chẳng dám cử động hay có chiều hướng sẽ ngồi dậy.

Anh có thể ngồi dậy hay động dậy được ư?

Cả đêm hôm qua, đến tận khuya lác khuya lơ, đến khi nhóc con kì lạ Tiểu Tinh đã ngủ say rồi mà Lam Phong vẫn còn thức trắng. Mặc dù anh đã rất mệt mỏi và rất muốn ngủ nhưng không hiểu sao lại chẳng thể nhắm mắt cho nổi!

Cánh tay nhỏ nhắn cứ bám chặt lấy thân hình Lam Phong như không muốn buông, đã có lúc, anh sợ rằng con bé “vô lễ” kia sẽ “vô ý” sầm sỡ thân hình anh. Nghĩ đến đó thôi, Lam Phong đã toát mồ hôi hột rồi.

Mùi hương dễ chịu thoát ra từ người cô nhóc nằm sát bên khiến Lam Phong càng tỉnh táo hơn, dường là mùi hương kia mang đến cho người ta cảm giác thư thái, dễ dàng chìm vào giấc ngủ sâu.

Mái tóc mang hương thơm kia dường như không chịu buông tha cho nhịp không đều đặn của Lam Phong, nó cứ nhẹ nhàng chạm vào chiếc mũi đẹp đẽ của anh một cách vô ý.

Đến bây giờ, “ê ằm” là hai từ có thể diễn tả cả người Lam Phong lúc này. Thật sự là rất, rất, rất ê ằm! Anh đang rất muốn, rất muốn ngồi bật dậy và tránh xa con bé “tùy tiện” kia ra.

Thật là... trong đầu cô nhóc đó không hề có một quan niệm nào về con trai hay sao?

Ở thế giới các vì sao thì con người luôn “dễ giải” như vậy ư? Có thể ngủ với bất kì người con trai nào mà mình muốn à?

- Ừm...

Trở mình, Tiểu Tinh đưa tay dụi nhẹ mi mắt rồi trưng bày bộ mặt hờn hờ vì được ngủ sáng khoái sang nhìn chằm chằm Lam Phong ở cự li gần nhất và dễ gây “mẫn cảm” nhất.

Cố giữ nhịp tim bình thản, dù sao chuyện đối mặt với các cô nàng đồng đánh ở cự li tuyệt vời như thế này cũng là chuyện bình thường đối với Lam Phong rồi. Tiểu Tinh có nhằm nhò gì chứ? Cô hơi nhỏ người một tí, gương mặt cũng không thể nào được xếp vào hạng đẹp nhất, thân hình chẳng mấy gợi cảm, chân lại không dài như hotgirl... Tóm lại trên người cô nhóc này chẳng có gì đặc biệt ngoài hương thơm dịu dịu tỏa ra từ mái tóc nhưng huyền và phép cứu sống thực vật.

Ho nhẹ, Lam Phong nhếch môi bí hiểm rồi tiến sát gần cô nhóc hơn một tí, vòng một tay qua chiếc eo nhỏ gọn, anh nham nhở cất lời :

- Muốn được tôi hôn chứ?

Đối với các cô gái khác thì việc này quả là trên cả tuyệt vời. Chỉ khi anh mở miệng đề nghị thì họ sẽ râm rập nghe theo và thích thú ra mặt. Cuối cùng là sẽ nhắm mắt chờ đợi cái hôn cháy bỏng từ anh chàng điển trai. Nhưng tính đến nay thì, số lượng những cô gái được anh hôn thì rất hiếm.

Tiểu Tinh... hoàn toàn không như thế. Đơn giản bởi cô là người ở thế giới khác với thế giới của Lam Phong. Và những điều đó cô hoàn toàn không được biết đến. Lý do là gì thì để sau đã. Còn lúc này, phản ứng của Tiểu Tinh đã trả lời tất cả.

Cặp mắt vẫn ngây thơ như thế, gương mặt chẳng thay đổi biểu cảm gì. Chớp nhẹ mi mắt, cô ngờ nghệch hỏi khê :

- Hôn... là cái gì ạ?

2

- Tên này... đúng thật là rất nguy hiểm!

Một cơn gió nhẹ lướt qua khung cửa sổ vương chút nắng mai, gió âm thầm chen mình vào khe hở nhỏ của khung cửa kính rồi hóa thành một chàng trai anh tuấn.

Mái tóc màu ánh kim phấp phới nhẹ cho đến khi những cơn gió nhỏ quanh anh dịu xuống và dừng hẳn. Chiếc khuyên tai cùng màu tóc chiếu sáng lấp lánh do hấp thụ được lượng ánh sáng từ ánh nắng mặt trời.

Ngay lập tức, Tiểu Tinh nhận ra luồng gió ấm áp đến thân quen kia, cô khẽ đảo mắt quanh phòng nhỏ rồi vui mừng reo lên khi nhìn thấy Vũ Phong trầm tư đứng đó, cạnh góc tường. Anh nhìn cô bằng ánh mắt có thần, ánh mắt ấy như gột tả hết niềm vui trong lòng anh vậy.

- A, Vũ Phong, sao anh lại đến đây?

Nhảy nhanh xuống giường và rời tay khỏi thân hình của Lam Phong trong phút chốc, Tiểu Tinh mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Vũ Phong. Ai ngờ điều đó khiến đáy mắt Lam Phong sầm tối, ngay cả anh cũng chẳng hiểu lý do là tại sao. Nhưng... dường như có cái gì đó rất lạ đang dâng lên trong lòng anh.

Cô nhóc Tiểu Tinh đó vừa mới ở cạnh anh, thế mà giờ nhìn thấy một tên con trai lạ hoắc xuất hiện một cách cũng lạ hoắc liền cười hờn hờ rồi chạy đến cạnh hắn ta. Ghét không chứ?

Xoa nhẹ mái đầu nhỏ, Vũ Phong thoáng cười rồi đưa ánh mắt dịu dàng nhìn cô nhóc tinh nghịch, nói với giọng nhẹ tênh :

- Hỏa Phong nói nhờ em nên rủ anh cùng đến thăm. Em mau ra đó đi, Hỏa Phong đang đợi em ngoài vườn.

- Dạ!

Và tất nhiên, những lời Vũ Phong nói luôn luôn là điều Tiểu Tinh tin tưởng nhất. Cô chẳng nghi ngờ gì mà chạy thẳng ra vườn để gặp Hỏa Phong. Với Tiểu Tinh, Vũ Phong là người cô quý nhất, vì anh đã luôn bên cô suốt từ bé đến lớn. Đối với cô, anh rất quan trọng, chỉ có anh mới đối tốt với một con bé bị mọi người xa lánh một cách vô điều kiện như thế.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Hỏa Phong không có ngoài vườn.

Lẽ ra Hỏa Phong hoàn toàn không có ngoài vườn như Vũ Phong đã bịa ra, nhưng, để có không gian riêng với anh chàng Lam Phong này thì Vũ Phong đành dùng chiêu cũ, âm thầm gọi Hỏa Phong xuống đây để giúp mình. Tất nhiên, chiêu này luôn hữu dụng.

Cho khi cái bóng nhỏ nhắn kia khuất dần thì Vũ Phong mới vung tay lên không trung tạo ra một luồng gió nhẹ, đẩy cánh cửa phòng đóng chặt lại.

Từ nãy đến giờ, chứng kiến kẻ lạ mặt đột nhập nhà mình mà chưa có sự cho phép của mình, hơn nữa, kẻ lạ mặt còn nhờn nhợt như không làm Lam Phong tức điên người.

Đây là nhà anh hay nhà cô nhóc kia vậy? Rõ ràng là nhà anh rồi! Tại sao lại có vị khách không mời mà đến này chứ?

Nhưn mà, Lam Phong khó chịu đặt câu hỏi rồi ném cái nhìn không mấy ưa thích sang anh chàng có mái tóc anh kim cuốn hút cùng gương mặt điển trai không kém.

- Anh là ai? Muốn gì? Tại sao vào nhà tôi mà không gõ cửa?

- Vũ Phong, đến từ hành tinh các vì sao. Tôi không đi qua cửa nên không gõ, tôi bay vào đây mà.

Bay?

Bay á?

Làm ơn... làm ơn dừng mấy chuyện điên khùng này lại đi. Đánh nhau thì còn được hơn là bắt Lam Phong phải tin vào thần thánh, ma quỷ đấy!

Vò đầu, Lam Phong bực tức nói, mắt vẫn hờ hững nhìn người đối diện một cách không thiện cảm.

- Stop! Tôi không muốn biết, cũng không cần biết. Tóm lại, anh là người thân của cô ta, đúng chứ? Vậy thì làm ơn, mang cô ta đi giùm tôi, càng nhanh càng tốt. Tôi không rảnh mà chơi mấy trò không đầu cùng mấy người. Tôi rất bận đó! Hiểu không?

Với thái độ bình thản, Vũ Phong cười nhẹ rồi nói. Anh hiểu, Lam Phong hay một ai khác, họ đều như nhau, đều không tin những chuyện của thế giới sao đêm. Họ không tin rằng có phép màu hay thứ gì đó tương tự. Nên, dáng vẻ của Lam Phong cũng dễ hiểu thôi. Hẳn giờ anh đang rất hoang mang.

- Chuyện này... tin hay không tùy anh. Nhưng tôi nghĩ, anh nhất định phải tin tôi.

Ngưng lại một lát, Vũ Phong nghĩ ngợi gì đó lúc lâu rồi ho nhẹ, chậm rãi kể tiếp, câu chuyện anh kể cứ hết như một mẩu chuyện cổ tích vậy.

- Từ rất lâu, thế giới của các vì sao đã được thành lập. Thế giới đầy ánh sáng lấp lánh giữa đêm ấy tồn tại dưới sự quản lý của Thiên nữ vương. Qua các thế hệ, Thiên nữ vương sẽ chuyển ngôi và nhường lại vị trí cho người thích hợp hơn. Thiên nữ vương là người khác biệt hoàn toàn so với những chòm sao, về phần năng lực. Người cũng sẽ già, sẽ chết. Các chòm sao cũng như thế! Nhưng, có một vài người đặc biệt, mang trong mình dòng máu đặc biệt. Những người đó sẽ không già, không chết. Họ sẽ giữ mãi được dung mạo và tài năng của mình, mãi mãi. Họ là những người đặc biệt quan trọng trong hành tinh các vì sao. Trách nhiệm của họ là huấn luyện, đào tạo các chòm sao qua nhiều thế hệ...

- Anh là người có dòng máu đặc biệt, phải không?

Gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời, Vũ Phong từ tốn kể tiếp :

- Cho đến một hôm, Thiên nữ vương của thế hệ trước đem lòng yêu quý một con người. Bà và con người đó đã chung sống cùng nhau. Điều đó làm các chòm sao đôn đại rất nhiều. Sau đó, điều luật cấm được đặt ra. Chòm sao nào đem lòng yêu người trần gian thì sẽ tan biến mãi mãi. Đó là luật. Riêng đối với hành tinh các vì sao, tình yêu cũng bị nghiêm cấm. Ai phạm luật sẽ bị tước chức vụ và bị giam cầm trong bóng đêm vĩnh viễn. Con gái của vị Thiên nữ đã tan biến cũng bị mọi người tránh xa, họ cho rằng cô ấy không nên tồn tại trên hành tinh các vì sao. Do đó, đứa bé đáng thương đã bị cô lập hoàn toàn. Với trách nhiệm của mình, đã vài lần tôi cầu xin Thiên nữ vương hiện tại cho phép mình truyền dạy cho cô nhóc đó. Nhưng với một điều kiện, cô nhóc đó không được biết quá nhiều những vấn đề khác ngoài việc học phép. Bởi... dòng máu trong người cô nhóc cũng là dòng máu đặc biệt...

7. Chương 7: Giao Ước

Bồ công anh yếu ớt bay theo gió... mang theo cả vô vàn bí mật của gió...

Cuộn tròn...

Rời biến mất... Như chưa hề tồn tại...

Lam Phong biết, anh sẽ và nên làm những gì!

Chỉ là giúp cô nhóc kia hoàn thành nhiệm vụ thôi thì quá dễ dàng đối với anh...

Hẳn là... anh sẽ phải “cai” mọi thứ không tốt trong vòng vài tuần để con bé kia nhanh chóng được thăng cấp và trở về thế giới vốn của cô.

* * *

1

- Có phải... là Tiểu Tinh không?

- Ừm. Tôi không nói nhiều cho Tiểu Tinh biết về cuộc sống của con người cũng như về thứ tình cảm nguy hiểm kia. Vì tôi không muốn Tiểu Tinh sẽ tan biến... mãi mãi.

- Ý anh...

- Tiểu Tinh không được phép yêu, nếu không... cô nhóc sẽ tan biến mãi mãi. Và, tôi không hề muốn điều đó xảy ra với cô ấy! Anh hiểu ý tôi chứ?

- Hiểu rồi!

Tiến đến khung cửa sổ, đưa mắt dõi theo cuộc trò chuyện vui vẻ của Tiểu Tinh và Hỏa Phong ngoài kia, Vũ Phong chợt mỉm cười. Anh mong sao cô nhóc ấy mãi luôn vui tươi như thế. Vậy đã tốt rồi!

Cũng chính vì nụ cười ngây ngô đến độ khiến người khác rung động kia nên anh mới nhọc công nài nỉ Thiên nữ vương để anh được truyền dạy phép thuật cho cô nhóc. Và sức mạnh về sự sống của thực vật là thứ anh nghĩ đến khi chạm ngay tia nhìn đáng yêu lúc đó.

Quan sát anh chàng với mái tóc màu ánh kim hồi lâu, như để rút ra kết luận gì đó ình, Lam Phong nhếch môi rồi bật dậy khỏi giường, nói với giọng nghiêm túc :

- Anh đang yêu Tiểu Tinh, phải không?

Câu nói của Lam Phong như chạm ngay vào sâu đáy lòng Vũ Phong khiến anh bất giác giật mình. Rời tay khỏi khung cửa sổ, Vũ Phong khẽ dịch chân bước đi cùng với những âm thanh trầm nhẹ. Từng câu chữ bay ra từ khóe môi anh hết như đang giúp chủ nhân của nó lảng tránh vấn đề vậy.

- Mong anh sẽ giúp Tiểu Tinh khi cô nhóc ở đây. Đừng nên nói nhiều điều về tình yêu cho cô ấy biết. Hãy giúp Tiểu Tinh hoàn thành nhiệm vụ nhé! À, anh đừng nói cho Tiểu Tinh nghe những gì hôm nay tôi kể với anh. Vì chính cô nhóc cũng chẳng biết mình có dòng máu đặc biệt đâu. - Dừng chân lại, Vũ Phong xoay người sang một bên rồi cười tinh nghịch, nháy mắt - Cứ coi như đây là giao ước giữa hai ta đi. Chỉ tôi và anh biết!

Vào!

Chớp mắt, Vũ Phong đã biến đâu mất tiêu.

Đưa tay day day hai bên thái dương, Lam Phong chán nản lắc đầu rồi tự nói với chính mình :

- Điên mất thôi! Khi không lại vướng vào những chuyện dở hơi này! Chết tiệt!

Ngồi phịch xuống giường, Lam Phong chán nản cuối đầu như đang ngẫm nghĩ gì đó. Đột nhiên, nhịp tim của anh bỗng dừng khựng lại khi nhận thấy có tiếng chân người bước vào nhà mình. Đôi mắt tinh anh khẽ dịch chuyển sang khung cửa sổ, như để tìm kiếm thứ gì đó, một ai đó. Chợt, đáy mắt u tối như sáng lên khi nhận ra con nhóc kỳ lạ vẫn đang trò chuyện say mê cùng hai anh chàng lạ mặt vừa từ chốn nào đó bay đến. Đứng lên một cách dứt khoát cùng bộ mặt sắc lạnh vốn có thường ngày, Lam Phong hướng mắt về phía cửa rồi lãnh đạm cất giọng :

- Có việc gì?

- Nhiệm vụ mới!

Người trước mặt khoác trên mình bộ trang phục đen u tối, gương mặt hung hăng như một con mãnh thú. Đáp nhanh bằng giọng nói cứng như thép, người ấy từ tốn gieo mảnh giấy nhỏ cho Lam Phong rồi gật nhẹ đầu, một kiểu chào hỏi “đồng nghiệp” của tổ chức.

Săm soi mảnh giấy nhỏ, Lam Phong trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi bất giác ngẩng cao đầu. Đẩy tia nhìn từ chối về phía “đồng nghiệp”, anh lạnh lùng nói :

- Tạm thời tôi sẽ không nhận bất kì nhiệm vụ nào nữa. Ít nhất là trong tuần này.

- Lý do? - Người trước mặt vẫn giữ thái độ bình thản, hỏi lại Lam Phong trông khi mắt hắn ta thì cứ đảo qua đảo lại gang phòng nhỏ như vừa nhận ra sự khác thường nơi đây.

Đúng là rất khác thường. Mọi ngày, Lam Phong không hề đặt chân vào căn phòng ngủ nhỏ bé này. Hà có gì tối qua anh lại vào đây ngủ? Phong thái làm việc của anh, ai ai trong tổ chức mà không rõ? Chẳng phải anh luôn miệng chê bai không gian nhỏ hẹp rất khó để hành động hay sao?

- Chẳng gì cả! Chỉ là tôi muốn nghỉ ngơi một tuần!

- Anh Lam Phong ơi, hai người họ về rồi.

Vừa đó, một chất giọng đáng yêu vang lên. Ngay sau lưng tên áo đen bậm trợn. Và, người đứng trước mặt Lam Phong đột nhiên phì cười, cười hệt như hắc vừa hiểu ra vấn đề gì đó quan trọng. Ra là anh chàng sát thủ chuyên nghiệp Lam Phong này đang có một “rắc rối” nhỏ. Mà không, là “rắc rối” lớn thì đúng hơn!

- Tôi không nghĩ vậy, Lam Phong à! Làm việc trong tổ chức cũng đã khá lâu, nhưng có khi nào cậu đề nghị được nghỉ ngơi? Hắc là, vì con bé này, đúng không?

- Không liên quan gì đến con nhóc này! Là tôi muốn nghỉ ngơi, có vấn đề à?

Bỏ qua vẻ mặt gian manh của hắc ta, Lam Phong lạnh lùng giương mắt nhìn hắc rồi thấy chất giọng trầm trầm của mình ra bầu không khí ngột ngạt này giờ. Nhưng, tên áo đen kia vẫn chưa có ý định buông tha cho Lam Phong. Hắc vẫn cương quyết cất lời :

- Cậu thừa biết luật của tổ chức mà, Lam Phong. Nếu cậu không chấp nhận nhiệm vụ mới, cậu nghĩ ông chủ sẽ để yên cho hai người sao?

- Hừ! Hâm dọa ai? Nếu muốn, tôi còn có thể tuyệt chủng tổ chức của mấy người đấy! Tin không?

2

Rầm!

- Hỏa Phong, Vũ Phong. Tại sao hai người lại ngoan cố, biết sai vẫn cứ phạm? Chỉ vừa mãn hạn hình phạt thì lại xuống trần tìm Tiểu Thủy. Chẳng phải ta đã đặt ra quy định ngay ban đầu rồi hay sao?

Thiên nữ vương nhú mày giận dữ, đặt mạnh tay xuống thành ghế làm mọi người trong Điện vàng im thin thít, cuối đầu lo sợ.

Hỏa Phong bình thần đứng đó, cạnh anh là Vũ Phong. Vũ Phong vẫn giương ánh mắt điềm nhiên nhìn thẳng Thiên nữ vương, không hề sợ sệt. Khi thật! Việc anh và Hỏa Phong xuống trần chẳng phải đã được giữ bí mật hay sao? Lý do gì mà lại truyền đến tai Thiên nữ vương với tốc độ choáng ngợp đến vậy? Vừa khi anh và Hỏa Phong đặt chân trở lại hành tinh các vì sao thì cả hai đã chạm mặt người cận vệ thân cận của Thiên nữ vương. Theo mệnh lệnh truyền đến, cả hai chỉ còn biết im lặng mà đi theo người ấy, đến Điện vàng nhận tội.

Chết tiệt!

Không biết rồi lần này cả hai lại bị giam đến bao giờ nữa đây!

Đột nhiên, ánh nhìn vương chút buồn xa xăm của Vũ Phong trong tích tắc lại chạm ngay tia nhìn mang nhiều điều khó hiểu của cô gái của mưa - Tiểu Thủy. Ẩn trong ánh nhìn tưởng chừng dịu dàng, mang hơi nước mát lành là một mớ nghi hoặc nằm sâu dưới đáy mắt. Không phải! Ánh mắt của Tiểu Thủy lúc này rất lạ. Đường như ám chỉ rằng cô ấy đã biết hết mọi việc.

Khoan đã!

Hừ! Ra là vậy! Thảo nào lúc chuẩn bị xuống trần, Vũ Phong luôn cảm thấy có người đang theo phía sau mình. Thì ra người mờ ám ấy lại chính là Tiểu Thủy.

Nhưng... tại sao cô gái ấy lại muốn hại anh và Hỏa Phong? Anh nhớ là giữa ba người đâu có ân oán gì?

- Lần này, hình phạt của hai người sẽ không hề nhẹ. Hai người biết rõ điều đó chứ?

- Dạ! - Hỏa Phong chán nản đáp lời Thiên nữ vương. Nhận được ánh nhìn không mấy vui của bà đang hướng sang Vũ Phong, Hỏa Phong chợt dời mắt sang người bên cạnh.

- Vũ Phong!

- ...

Lúc này, ánh mắt anh đang hướng sang nơi Tiểu Thủy đang đứng. Đắm chìm trong mớ hỗn độn về cách hành sự của Tiểu Thủy - một vì sao anh ít khi có dịp tiếp xúc đến - mọi suy nghĩ của Vũ Phong bây giờ

vẫn đang luẩn quẩn quanh người con gái nắm giữ sức mạnh của Nước nên giọng nói oai nghiêm của Thiên nữ vương nào đã động được đến thần trí anh.

- Hey! Vũ Phong, mẹ tôi đang gọi cậu kia! - Đánh nhẹ vào khuỷu tay bạn mình cùng câu nói nhắc nhở khéo, Hỏa Phong lo lắng cố dùng mọi cách để thu hút sự chú ý của Vũ Phong. Mong cho Thiên nữ vương hạ hỏa để tội của cả hai được khoan hồng.

RẦM!

- VŨ PHONG!

- Dạ?

Choàng tỉnh, Vũ Phong lúng túng quay quắt lại nơi Thiên nữ vương đang ngồi. Chớp nhẹ mi mắt, anh khẽ cuối đầu tỏ vẻ biết lỗi của mình rồi lên thì thầm với Hỏa Phong :

- Sao không kêu tôi, tên gốc này!

- Aish, tôi kêu cậu rồi đấy chứ! Ai bảo cậu phân tâm làm gì? Giờ mẹ tôi nổi giận rồi đấy! Cậu mau cầu nguyện cho sinh mạng bé bỏng của hai chúng ta đi. - Thủ thỉ thật nhỏ đủ để cả hai cùng nghe thấy, Hỏa Phong không quên dán chặt ánh nhìn cầu khẩn về phía Thiên nữ vương. Vẫn với ý định đó, anh mong được khoan hồng. Vì nếu không, cả hai chắc sẽ chẳng còn cơ hội bay xuống trần để tìm Tiểu Tinh được nữa.

- Cầu nguyện cái đầu cậu. Tất cả cũng tại cậu thôi. À, mà cậu có biết tại sao hành tung của chúng ta lại bại lộ không?

- Tôi cũng chẳng rõ! Không biết có kẻ nào mách lẻo hay không?

- Nhìn nhé, cô gái tên Tiểu Thủy đấy! Tôi nghi ngờ cô ta đã theo dõi mình.

Theo hướng Vũ Phong đá mắt, Hỏa Phong đã nhanh chóng xác định được đối tượng tình nghi. Anh trầm tư suy nghĩ rồi chốt câu nói thật khẽ :

- Tại sao cậu lại nghĩ vậy? Nhưng nhìn mặt cô ta cũng... gian xảo để đấy chứ? Có khi nào chính cô ta báo hành tung của bọn mình ẹ tôi không?

RẦM!

- ĐỨNG TRƯỚC ĐIỆN VÀNG CÒN THÌ THẦM TO NHỎ. THẬT VÔ LỄ.

Lại là “tiếng gầm” của Thiên nữ vương.

Hắn là lần này hình phạt sẽ được tăng lên. Đừng ai mong được khoan hồng khi cơn giận của bà đã đạt đỉnh điểm. Vì sao ư? Vì con trai bà - Hỏa Phong, lại dám lên xuống trần trong khi đã rành mẫu quy định bà đặt ra. Nếu là vì sao có chức vụ thường ở hành tinh thì xem ra tội còn mong được nhẹ. Nhưng vì Hỏa Phong là con trai bà nên bà càng phải răn đe bằng biện pháp mạnh. Có như vậy mới trị vì được cả một hành tinh như thế này. Còn Vũ Phong - người bà tín nhiệm và thương yêu không kém Hỏa Phong, đồng phạm. Anh chẳng những không nghiêm trọng việc cai quản mọi sự mà còn biết luật phạm luật. Và dĩ nhiên, với người “nhà”, Thiên nữ vương rất mạnh tay trong việc xử phạt nếu vi phạm lần thứ 2 trở đi.

8. Chương 8: Cảm Giác Lạ Do Virus Ăn Thịt Người Gây Ra

Nước trong suốt lắng đọng bên bờ hồ, dịu dàng vỗ về bóng râm của tán lá to in hằn lên nó. Mặt nước tĩnh lặng trông e ấp chẳng khác một cô nhóc nào đó...

Một vài chiếc lá khẽ lay động... Nhẹ nhàng lắc lư theo điệu dịu dặt của gió...

Làn không khí trong lành không ngừng ve vãn chiếc mũi cầu kính, kích thích trí tò mò vô hạn bên trong cô nhóc nắm giữ sức mạnh của sự sống...

Đâu đó trong con tim bé nhỏ, một cảm giác lạ lẫm vừa xuất hiện...

* * *

Đêm tối.

Ánh đèn đường đồng loạt được khởi động, tô màu cho cảnh đêm nơi nhộn nhịp, đẩy lên sắc rộn rã cho dòng người tấp nập đang lưu thông trên sa lộ.

Phố đông người.

Với nét mặt tò mò, hớn hở vì trông thấy nhiều thứ mới lạ nơi trần thế, Tiểu Tinh ríu rít chạy hết bên này đến bên kia, miệng không ngừng đưa ra hàng ngàn câu hỏi hết như đang tra khảo Lam Phong. Chẳng biết từ khi anh đồng ý dắt cô nhóc này tham quan cảnh trần thế thì anh đã nhận được bao nhiêu câu hỏi mà theo anh là ngốc ngếch nữa. Anh có nhất thiết phải trả lời hết không? Chắc chắn là không, bởi Lam Phong hoàn toàn không thích giải thích cho người khác tí nào. Bực bội thật! Nhưng tại sao anh lại có thể tử mĩ lý giải mọi thứ cho con bé quái lạ kia chứ?

Thở dài ngao ngán, Lam Phong bắt lực lắc đầu nhìn theo cái dáng bé nhỏ đang không ngừng nhảy hết bên này tới bên kia. Chóng cả mặt. Hoa cả mắt. Rồi hết dây thần kinh não. Ôi! Anh muốn thoát khỏi con nhóc khác người này! Ngay lập tức.

- Hey, em yêu, muốn vui vẻ cùng bọn anh không?

Bỏ món đồ đang sẫm soi trên tay xuống, Tiểu Tinh giữ nguyên nụ cười trên môi, ngẩng đầu đáp :

- Vui vẻ gì ạ?

Lũ người trước mặt trợn mắt nhìn nhau rồi cười man rợn, khoái trá ngắm nghía con mồi ngon trước mặt. Đưa tay xoa cằm, một tên trong bọn bèn lên tiếng, nói với giọng không thể nào gian manh hơn. Chất giọng đậm chất 35 chính cống.

- Lại còn giả vờ không biết. Em xinh thế này, chắc cũng đã thử với nhiều anh rồi nhỉ? Thế nào, đêm nay có muốn cùng bọn anh không?

Bắt đầu khó chịu với gương mặt nham nhở của đám người trước mặt cùng chất giọng mất thiện cảm khó nghe, Tiểu Tinh bĩu nhẹ môi rồi quay người bước đi. Cô đang ngoan ngoãn tập vâng lời Lam Phong.

Điều thứ 5, cấm tuyệt đối không đôi co dài dòng với người làm mình mất thiện cảm.

Hừm! Anh ta đã đặt ra những quy điều khó hiểu và bắt cô tuân thủ, còn hăm dọa nếu cô dám không nghe thì anh sẽ chẳng giúp cô hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Đáng ghét thế không biết!

Bộp.

Chợt, một bàn tay lớn từ đâu bỗng nhiên xuất hiện giữ chặt cánh tay nhỏ nhắn kia, kéo lấy không muốn buông.

Tuy bàn tay này có to thật đấy, nhưng chẳng hề ấm như tay của Vũ Phong. Hơn nữa, bàn tay này lại rất thô ráp. Chẳng được như tay của Vũ Phong.

Nghĩ thầm, Tiểu Tinh khó chịu nhún mảy, quay người lại. Lại là đám người không thiện cảm khi này. Những loại người thế này, hành tinh của cô chẳng hề có.

Cô nhóc này rõ là không nhận ra sự nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Cũng đúng thôi, vì thế giới của cô hoàn toàn không giống với nơi này. Sự khác biệt ấy là quá lớn, có lẽ phải cần có một thời gian để cô nhóc thật sự hiểu về nơi trần gian này. Nó chẳng đơn giản như cô nghĩ, trái lại, rất rất phức tạp.

- Buông ra, tôi không rảnh mà vui vẻ gì đó với mấy người.

Cố giằng tay mình ra khỏi cánh tay đáng ghét thô bạo đang giữ chặt lấy tay mình, Tiểu Tinh hậm hực nói. Dường như đám người kia càng thêm thích thú hơn với sự chống cự của cô, họ bật cười khanh khách.

- Em ngoan thì bọn anh thương nhiều. Sẽ làm cho em thích thú mà.

- Không cần, tôi tự tìm thứ mình thích còn hơn. Mấy người biến đi.

- Em sẽ thích à xem.

Vừa nói, tên côn đồ ấy vừa kéo mạnh cánh tay đang giữ chặt, khiến Tiểu Tinh bất chợt nhào vào người hắn. Trước khi cô kịp lên tiếng thì một chất giọng khác đã cất lên, rợn người.

- Bỏ cô ấy ra. Bọn khốn chán sống.

Bằng một lực không mạnh lắm, Lam Phong khẽ giang tay kéo lấy cánh tay còn lại của Tiểu Tinh, mang cô nhóc vào lòng mình, dùng tay giữ chặt bờ vai nhỏ nhắn.

Thiệt tình, hờ anh lơ là một tí là con bé này lại gặp chuyện. Hắn là ở hành tinh các vì sao rất an toàn nên có chẳng thể nào nhận ra được nguy hiểm có ở mọi lúc, mọi nơi tại trần gian này.

Ở yên trong vòng tay Lam Phong, đầu Tiểu Tinh nép sát vào ngực anh khiến cô có thể nghe rõ nhịp đập của quả tim nằm sâu trong lòng ngực anh. Bất chợt, tim cô nhóc loạn nhịp, mặt nóng bừng.

Hơ, thật là có virus ăn thịt người khi tiếp xúc với người xấu ư? Cơ thể cô bị gì thế này? Lẽ nào là do con virus ấy?

Ngẫm lại lời Lam Phong nói sau lần gặp Vũ Phong ở nhà anh, Tiểu Tinh bỗng nhiên run người. Ngày hôm đó, Lam Phong đại ca đã tuôn ra nguyên tràng tất cả các quy điều bắt cô thực hiện, không được trái lời. Ngoài ra, anh còn chú ý nhấn mạnh cái loại virus ăn thịt người khi cô tiếp xúc với bọn xấu. Anh nói, con virus ấy sẽ từ cơ thể của bọn người xấu nhảy sang người cô, gặm nhấm từng thớ thịt ngon lành trên người cô rồi sau đó chậm chậm nuốt chửng cả cơ thể cô.

Ôi, nghĩ đến đó thôi đã khiến Tiểu Tinh sợ lắm rồi.

Nhướn mày, Lam Phong lạnh lùng hừ nhạt rồi nghiêng rặng, đẩy mắt về phía bọn côn đồ :

- Còn không biến?

- A, dạ, dạ, bọn em biến liền....

Gấp rút gạt đầu, bọn côn đồ khi nãy xanh mặt chuồn thẳng. Cũng đúng thôi, những kẻ chán sống mới dám động đến Lam Phong. Ai mà không biết đến uy danh của anh. À, có lẽ, trừ tên đang sai khiến anh làm việc, anh đã giữ uy danh rất khéo và nguy trang thật tốt. Vì sao ư? Vì tổ chức của kẻ đang sai khiến anh thực hiện nhiệm vụ là mục tiêu anh cần tiêu diệt trong nay mai.

Lúc này, nhận ra sự khác lạ của cánh tay mình, Lam Phong khẽ chớp mắt rồi rút tay lại. Khoanh hai tay trước ngực, anh hung hăng trừng mắt nhìn con bé không nghe lời :

- Có gì giải thích không?

Rời vòm ngực rắn chắc mang đầy hơi ấm, Tiểu Tinh có chút hoang mang nhưng cũng vội nói nhanh :

- Không phải, em đã nghe lời anh thực hiện điều thứ 5. Nhưng tại mấy người đó, họ kéo tay em lại nên...

Giữ nguyên nét mặt hung hăng, Lam Phong tiếp tục nói :

- Phép thuật của em để làm gì?

- Em không có sức mạnh đánh nhau, phép của em chỉ để cứu sống động vật và thực vật. –Sợ sệt nhìn thẳng vào mắt anh, Tiểu Tinh thổ thê cất giọng. Trông anh lúc này thật đáng sợ, rất giống với Thiên nữ vương lúc trừng phạt kẻ vi phạm nội quy của hành tinh các vì sao. Chợt, nhớ đến một chuyện quan trọng, Tiểu Tinh vội đưa tay nín vạt áo Lam Phong, hỏi nhỏ – Anh Lam Phong ơi, em... hình như bị virus ăn thịt người đi vào cơ thể rồi.

Sặc!

Cô nhóc này, có cần tin lời anh nói đến mức như vậy không? Làm quái gì có loại virus vớ vẩn mà anh bịa ra chứ!

Cổ nén cười, Lam Phong nhúu mày nghi hoặc nhìn Tiểu Tinh :

- Sao? Cảm thấy trong người khó chịu à?

Gật nhẹ đầu, Tiểu Tinh khẽ đặt tay mình lên ngực sau đó di chuyển lên má rồi vội nói :

- Dạ, ở đây, ở đây nữa. Cảm giác rất lạ. Lúc bọn người đó kéo tay em không hề xuất hiện cảm giác ấy. Khi anh Lam Phong kéo em vào người anh, đột nhiên tim em đập nhanh, hai má còn nóng ran nữa. Có phải virus ăn thịt không anh? Làm sao đây? Em sẽ chết sao?

- ...

Đơ vài giây, Lam Phong giương mắt nhìn cô nhóc trước mặt hồi lâu rồi quay người đi. Tự nhắc nhở mình, anh khẽ nói :

- Đi thôi.

- Nhưng còn virus ăn thịt? Em làm sao để giết nó? Em không muốn nuôi nó trong cơ thể mình đâu.

- ...

- Em nghe nói ở trần gian khi bệnh thì đến bệnh viện phải không anh? Hay anh dẫn em đến đó đi.

Giỏi! Biết bệnh viện dùng để chữa bệnh cơ đấy!

Vẫn ung dung duỗi thẳng chân trên mặt đường phản chiếu ánh đèn, Lam Phong nhếch môi nhẹ, tạo thành một đường cong uyển hoặc, có như không. Nhưng, cái con bé này, có chịu yên lặng không nhỉ? Cứ lằng nhằng, lằng nhằng bên tai anh thật khó chịu.

- Anh Lam Phong, em không muốn chết. Anh tìm cách lấy con virus ấy ra đi mà. Anh Lam Phong...

Dừng bước.

Chậm rãi quay người lại phía sau.

Lam Phong hít thở đều đặn rồi trừng mắt, quát lớn :

- ỒN QUÁ!

- Con virus...

Đang định tức giận thì bất gặp nét mặt lo sợ cùng đôi mắt hoang mang của Tiểu Tinh, bỗng nhiên cơn giận trong anh chùn xuống. Trong chuyện này, một phần lỗi cũng là do anh, chỉ tại anh thù ghét ra con virus vớ vẩn ấy nên mới thế. Ôi, con bé ngốc nghếch này, muốn làm anh tức điên lên phải không?

Ánh mắt lạnh tanh khi nãy dịu xuống, Lam Phong đưa tay xoa nhẹ mái đầu Tiểu Tinh, nói nhẹ trấn an :

- Không sao. Vì đây là giai đoạn đầu nên không ảnh hưởng gì đâu. Nhớ, sau này phải tránh xa bọn xấu, không thì sẽ chết thật đấy!

Ngay lập tức, khi nhận được câu trả lời của Lam Phong, Tiểu Tinh mừng rỡ nắm lấy tay anh, hớn hờ nói :

- A, hay quá, không chết nữa, không bị virus ăn thịt bám theo, không sao rồi. Hi hi.

9. Chương 9: Cách Truyền Sức Mạnh Bí Ẩn Ở Nhân Gian

Gió nhẹ lướt qua ánh đèn vàng vọt bên vệ đường đông đúc.

Đâu đó trên mặt nhựa đen sẫm là những cặp đôi yêu nhau, tay trong tay dạo quanh con phố lấp lánh ánh đèn huyền ảo.

Lẩn trong một vại đám đông, một chuyện bất ngờ ập đến, khiến Lam Phong thoáng chút bối rối, như hoá đá giữa thời khắc ấy...

Thời gian bỗng chốc ngừng trôi.

Chỉ còn lại trên con phố nhộn nhịp một mạch xúc cảm lạ lẫm đang dâng trào trong khoang ngực...

* * *

1

- Không chết nữa, không chết nữa, vui quá...

Hơn hử bầu chặt cánh tay rắn chắc của anh chàng trước mặt, Tiểu Tinh không ngừng reo lên hết như đang có chuyện gì đó rất rất vui. Chỉ là chuyện ngốc nghếch liên quan đến một loại vật thể không có thật thôi mà, việc gì cô nhóc kia phải mừng đến vậy?

Dễ dụ thật!

Thở ra một hơi, Lam Phong nhẹ đẩy mắt xuống, quan sát gương mặt cười tươi như thiên thần đang nhìn anh mừng rỡ. Chợt, một suy nghĩ điên rồ lóe lên trong tâm tư của anh.

Đúng là, cô gái này rất dễ thương khi cười.

Thích... thích... thích...

Quái gì đang diễn ra thế này?

Cố giữ nhiệt độ trong cơ thể mình sao cho ở mức ổn định, Lam Phong khẽ đưa tay đẩy nhẹ mái đầu đang nghiêng vào người và gỡ luôn cánh tay đang nắm chặt lấy tay anh trong giây phút. Nhưng hành động ấy của anh cũng chẳng hề hấn hay ảnh hưởng gì đến tâm trạng đang vui cực đại của con bé “có phép thuật mà không dùng được”.

Ho nhẹ để giấu đi cảm xúc trong người, Lam Phong nhíu mày tỏ thái độ không vừa lòng, nói :

- Này, đừng có bám sát tôi chứ? Nóng chết được, em không biết đây là nơi công cộng à?

Aish!

Rốt cuộc là anh đang lăm nhăm cái quái gì thế? Gì mà nóng? Gì mà nơi công cộng chứ? Chẳng phải hiện giờ thời tiết đang rất mát mẻ hay sao? Và chẳng phải ba từ “nơi công cộng” không hề có trong từ điển của Lam Phong ư? Vốn dĩ anh vẫn thường hành xử như thế với những đứa con gái say đắm yêu anh ở những nơi nhộn nhịp như thế này?

Ôi dào...

Có khi ở cạnh con bé Tiểu Tinh này sẽ phải khiến Lam Phong điên mất thôi!

Bỗng, Tiểu Tinh đứng im lặng, cứ như phía sau Lam Phong đang diễn ra trò gì hay lắm có thể khiến cô nhóc chăm chú quan sát không rời mắt vậy!

Nghiêng người thêm một xú, Tiểu Tinh tròn mắt ngơ ngác nhìn hai người trai gái đang làm việc gì đó lạ lẫm - đối với cô - không chớp mắt.

Nhận thấy dáng vẻ khác thường ấy, Lam Phong cũng tò mò không kém. Anh chậm rãi quay người lại phía sau để xem có cái gì mà lại khiến con bé trước mặt anh say mê quan sát đến mức lơ anh đi như thế.

Thì ra, phía sau Lam Phong là một đôi trai gái yêu nhau đang đắm chìm trong chiếc hôn ngọt ngào cạnh nhau. Ở tại một nơi có thể xem là lãng mạn đối với những đôi tình nhân ngâm mình trong bể kẹo tình yêu lịm ngọt.

Gượng đã!

Không hay rồi!

...

- A, anh làm gì vậy? Bỏ tay ra đi.

Một vật thể đủ to đã ngăn tầm nhìn có giới hạn của Tiểu Tinh. Bàn tay của Lam Phong vẫn giữ nguyên trong tư thế che khuất đi tầm nhìn của cô, anh lúng túng ra lệnh trong khi đã quay người lại phía Tiểu Tinh :

- Con nít, đừng nên nhìn.

- Không, vậy anh cũng là con nít, sao anh lại nhìn?

Bướng bỉnh cãi lại lời Lam Phong chỉ vì tính tò mò muốn biết hai người kia đang làm gì mà lại như thế, Tiểu Tinh dùng sức để gỡ tay anh ra khỏi mắt mình, nhưng vô ích. Anh mạnh hơn cô. Rõ ràng là thế!

Hừm!

Còn dám cãi lời anh?

Một tay che mắt Tiểu Tinh, một tay túm lấy cánh tay đang quơ quạng lung tung trước ngực mình, Lam Phong kéo cô đi kèm theo câu trả lời :

- Tôi người lớn, nhìn chẳng sao. Nhưng em là con nít, không được nhìn.

- Xí, anh lớn hồi nào? Chắc gì tuổi anh lớn tuổi của bọn em?

- Cấm cãi. Nói sao nghe vậy đi. Ngốc.

“Đừng quên là em còn phải hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng. Làm thế nào mà tôi có thể để em va vào những chuyện phức tạp nơi đây được chứ? Và vì... tôi đã hứa với một người, là sẽ giúp em trở về hành tinh các vì sao. Tôi nhất định giữ lời.”

- A, không chịu, không chịu, bố người ta...

- Yên nào.

- Aaaaa, bỏ tay anh ra đi, bố người ta, người lớn ăn hiếp con nít.

Xầm xì...

Xầm xì...

Một vài người đi đường nghe thấy tiếng “kêu cứu” thanh thoát từ miệng của một cô nhóc đang đi cùng một người con trai anh tú khê dừng lại nhìn Lam Phong rồi buông lời bàn tán xôn xao. Đáng nguyên rửa hơn nữa là họ lại cho rằng anh đang bắt nạt một cô gái yếu đuối.

Tức chết mất thôi!!!!

- Em có chịu yên không hả?

Gắng nhẹ, Lam Phong ghé sát tai Tiểu Tinh buông lời dọa nạt. Nhưng, trí tò mò đã tiếp thêm cho Tiểu Tinh nguồn sức mạnh vô hình, cô ngang nhiên ra lệnh ngược lại cho Lam Phong bằng chất giọng trong trẻo đáng yêu của mình :

- Anh bỏ tay ra đi, em sẽ yên, không hét nữa.

Bất lực.

Lam Phong hoàn toàn bất lực trước một con nhóc?

Chớp nhẹ mắt, anh dần nén cơn giận trong lòng rồi chậm rãi lấy tay ra khỏi gương mặt nhỏ nhắn kia, trả lại luồng ánh sáng cho đôi mắt đầy tính tò mò của Tiểu Tinh.

Vừa được giải thoát, Tiểu Tinh đã ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm bóng hình của cặp đôi trai gái khi nãy. Nhưng chẳng thấy, vì Lam Phong cũng đã kéo cô đi được một đoạn khá xa rồi.

Hiểu được bản tính tò mò kia, Lam Phong nhanh trí dang tay kéo lấy tay Tiểu Tinh, trừng mắt nhìn cô :

- Không được.

Lam Phong thừa biết cô đang nghĩ gì trong đầu. Còn gì ngoài việc chuẩn bị chạy về chỗ khi nãy kia chứ? Anh chắc chắn không để chuyện đó được phép xảy ra.

- Vậy anh nói đi. Hai người đó, họ làm gì thế?

- Không. – Vẫn kiên quyết với ý định ban đầu, Lam Phong hung hăng lắc nhẹ đầu.

- Thế em đến hỏi người khác nhé!

Cái con bé này...

Đành chiều ý con bé ngỗ nghịch, Lam Phong chậm rãi giải thích. Nói cho oai là giải thích chứ thật ra là anh lại chuẩn bị bịa chuyện mà thôi.

- Đó là... cách truyền sức mạnh “bí ẩn”.

- Wow, thật sao ạ?

Không biết rồi mọi chuyện có đi theo chiều hướng xấu không nhỉ?

Nghi ngờ nhìn ánh mắt rực tia vui mừng của Tiểu Tinh, Lam Phong hừ nhẹ rồi khẽ đáp :

- Thật.

- Vậy... em cũng muốn truyền sức mạnh cho anh Lam Phong.

Hả? Gì cơ?

Trùng mắt, Lam Phong đang định mắng cho con bé ngốc Tiểu Tinh một trận thì cô đã nhanh hơn anh, nhón chân lên một cách điêu luyện. Áp bờ môi nhỏ nhắn của cô lên môi anh. Trong tích tắc.

2

- Lần này, hai người sẽ bị nhốt trong phòng tối 4 tháng. Nếu lần sau còn tái phạm, hình phạt sẽ là vĩnh viễn ở trong bóng tối.

- Sao ạ?

Vũ Phong ngẩng người nhìn Thiên nữ vương. Anh có nghe lầm không? Lần này, quả thực bà đã rất nặng tay khi ra lệnh nhốt cả hai vào phòng tối. Căn phòng tối tăm ấy chỉ được bật đèn khi đến giờ dùng bữa. Và quan trọng, gian phòng ấy chuyên dùng để trị tội những kẻ tội đồ. Việc anh và Hỏa Phong làm cũng coi là trọng tội ư?

Nhận được ánh mắt của Vũ Phong, Thiên nữ vương vẫn giữ nguyên sắc thái nghiêm nghị trên gương mặt sắc xảo, chậm rãi giải thích :

- Tiểu Tinh đang trong thời hạn hoàn thành nhiệm vụ. Không một ai được phép giúp đỡ hay tìm xuống nơi đó. Luật là luật. Thử hỏi, có phải trọng tội không khi lên lúc trốn xuống trần gian?

Vũ Phong không còn gì để nói.

Hỏa Phong đứng bên cạnh, đau khổ kêu gào trong bụng. Ôi, những 4 tháng cơ à? Làm sao anh có thể chịu đựng đây?

Đột nhiên, anh khẽ liếc sang Vũ Phong rồi cười nhẹ. May là còn có bạn để trò chuyện, nếu bị nhốt ở nơi đó một mình chắc chết mất.

Nhưng, 4 tháng đã là quá dài đối với Vũ Phong. Anh làm sao có thể biết được trong 4 tháng đó Tiểu Tinh có được an toàn hay không? Cô nhóc vẫn là người khiến anh lo lắng nhất.

...

- Tiểu Thủy, tôi cần nói chuyện với cô.

Sau khi nhận hình phạt do Thiên nữ vương đưa ra, Vũ Phong không quên mục đích tiếp theo của mình nên anh đã nhanh chóng bước đến, chắn trước mặt của cô gái kiêu sa nắm giữ chuỗi sức mạnh của mưa, cất giọng lạnh lùng đề nghị.

Cô gái trước mặt mỉm cười nhìn anh, ngơ ngác đặt câu hỏi :

- Anh Vũ Phong có chuyện gì muốn nói với em thế?

- Cô...

- Nay, đồ xanh trời, có phải cô chính là người mách lại với mẹ... À, với Thiên nữ vương việc bọn tôi xuống trần không?

Vũ Phong chưa kịp lên tiếng thì chất giọng oang oang của Hỏa Phong bên cạnh đã cướp lời. Anh hung hăng chỉ vào gương mặt xinh xắn của Tiểu Thủy rồi giận dữ hét lên. Không giận sao được chứ? Tất cả chỉ tại cô ta mà anh và Vũ Phong bị phạt, chưa biết có làm liên lụy đến Tiểu Tinh đáng yêu của anh không nữa.

Hừm, nếu không vì cô ta là con gái thì Hỏa Phong đã bay vào cấu xé... Nhầm, bay vào đánh cho cô ta một trận nhớ đời rồi. Hơi đầu mà rống lên mắng thế này cho rất cổ hợm chứ.

Chẳng may quan tâm đến Hỏa Phong, Tiểu Thủy nhìn Vũ Phong một cách trù ẻo, thẳng thừng đáp :

- Phải, là do em nói với Thiên nữ vương. Em chỉ vì muốn tốt cho anh thôi. Anh lẽ nào không biết những quy tắc cấm kỵ của hành tinh?

- Tôi biết.

- Anh biết? Nếu anh biết tại sao anh lại còn ngu ngốc đến thế? Lẽ nào anh muốn...

Nói đến đây, Tiểu Thủy đột nhiên lo lắng cho Vũ Phong. Anh thực sự không biết cô đã yêu anh như thế nào ư? Việc anh làm có thể sẽ khiến anh... Tóm lại, Tiểu Thủy nhất định sẽ không để điều tồi tệ nào xảy đến với Vũ Phong của cô cả. Chắc chắn.

- Việc của tôi. Cô đừng nhiều chuyện.

- Nhưng...

- Đủ rồi. Từ nay đừng xen vào chuyện của tôi.

Nói đoạn, Vũ Phong trầm ngâm kéo vai Hỏa Phong đi. Hỏa Phong đang đứng ngơ ngác như cố nghiệm ra vấn đề quan trọng gì đó thì bị Vũ Phong làm cho giật mình. Liếc nhìn Tiểu Thủy một cái, anh cũng cất bước chạy theo Vũ Phong trong khi trí não không ngừng tìm ra câu trả lời cho vấn đề đang làm rối suy nghĩ anh.

Đáng ghét, chỉ vì những khoảng thời gian ham chơi mà Hỏa Phong lại bỏ sót vài quy điều quan trọng thiết yếu được đặt ra từ lâu nên giờ anh mới không hiểu mẩu chuyện vừa rồi mang hàm ý gì. Anh nhớ, rõ ràng là có một điều luật gì đó rất quan trọng.

Nhưng... đó là điều luật gì cơ chứ?

10. Chương 10: Nỗi Sợ Vô Hình

Mây lang thang trôi trên nền trời xanh thẳm. Chầm chậm. Lơ lửng.

Gió phớt lờ nhành hoa ti gôn cạnh bờ hồ nhỏ, tạo vài gợn sóng lăn tăn huyền diệu.

Ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu thẳng vào dáng hình mảnh khảnh của một cô gái đang đứng đó, cạnh bờ hồ thơ mộng. Từ người cô phát ra sức mạnh vô hình, kéo tiết trời đột ngột thay đổi.

Bị giam lỏng trong giang phòng tối tăm, âm u, hai chàng trai chỉ còn biết trông đợi vào thời gian. Mong sao nó trôi qua thật nhanh. Thật nhanh.

* * *

Ba tháng trôi qua.

Thời gian trôi nhanh đến mức Tiểu Tinh không ngờ đến. Thoáng chốc, kể từ ngày cô nhóc đặt chân xuống trần gian nhộn nhịp này đã là ba tháng trời. Điều đó cũng vô tình nói lên, hạn cảm hóa anh chàng Lam Phong lạnh lùng chỉ còn vòn vẹn 9 tháng?

Đưa tay vò đầu mình rồi nhăn nhó, Tiểu Tinh mím chặt môi rồi quay sang nhìn người bên cạnh.

Khó hiểu thật.

Kể từ cái hôm cô truyền sức mạnh “bí ẩn” cho anh thì anh đã thay đổi hẳn thái độ đối với cô. Thậm chí anh còn chẳng màng đến sự hiện diện của cô trong ngôi nhà nhỏ của anh. Anh phớt lờ, bỏ mặt, chẳng buồn đáp lời cô một cách toàn vẹn mặc cho cô lải nhải miết bên tai khiến anh khó chịu, bực dọc.

Những tháng qua, Tiểu Tinh được dịp ở gần Lam Phong, cô cảm thấy rất vui. Một niềm vui hoàn toàn lạ lẫm đối với cô. Dường như ở gần anh đã dần hình thành thói quen trong người Tiểu Tinh mất rồi. Và chắc chắn, thời gian qua sống tại nhân gian, cùng tiếp xúc với cách sống ở nơi xa lạ này cũng đã mang đến cho Tiểu Tinh nhiều nguồn tư liệu bổ ích. Có lẽ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô sẽ nhớ nơi này lắm. Đặc biệt, người cô nhớ nhất chắc hẳn là anh – Lam Phong.

Nhưng, có một vấn đề mà mãi mãi cô chẳng thể nào lí giải được. Lam Phong cũng không khi nào đề cập đến hay có ý định sẽ giải thích nó với cô. Đó là điều làm Tiểu Tinh tò mò hơn thấy.

Chán nản, vớ tay lấy cái điều khiển tivi, Tiểu Tinh nằm vật xuống chiếc ghế dài rồi liên tục đổi kênh. Cho đến khi...

“Em yêu anh, Jack ạ!”

“Anh cũng yêu em, Rose. Anh yêu em nhiều lắm. Có khi còn nhiều hơn việc em yêu anh...”

Hừm!

Chau mày nghi hoặc, vấn đề trên tivi chẳng phải là điều cô luôn thắc mắc hay sao?

Ồi... Trí tò mò lại được dịp thức tỉnh.

Quăng cái điều khiển lên ghế, Tiểu Tinh nhanh chân chạy đến nơi Lam Phong đang “thượng tọa”. Kéo cánh tay anh, cô nhóc hồ hởi đưa tay còn lại chỉ về phía màn hình đang phát sáng, hỏi nhanh :

- Anh Lam Phong, nhìn đi. Ngay cả tivi cũng biết nói như thế. Anh nói cho em biết đi. Rốt cuộc thì “yêu” là cái gì?

- ...

Trùng mắt, Lam Phong khẽ đứng khỏi ghế rồi chậm rãi bước đến chiếc tivi, thẳng tay rút phích điện. Màn hình vụt tối ngay tức khắc.

Hậm hực nhìn anh, Tiểu Tinh giận dỗi bĩu môi :

- Đồ khó gần, anh định cứ im lặng đến bao giờ hả?

- ...

Đáp lại sự giận dỗi của cô lại là khoảng không im ắng, lại càng khiến Tiểu Tinh bức rức, khó chịu. Hứng chịu sự im lặng của Lam Phong là điều Tiểu Tinh căm ghét nhất kể từ lúc này. Cô cũng chẳng biết lý do là cái quái gì nữa.

Anh thật khác, khác hẳn với lần đầu tiên gặp mặt.

Vì sao cơ chứ?

Càng nghĩ càng khó chịu, Tiểu Tinh lườm gương mặt lạnh tanh của ai kia rồi hung hăng cất giọng :

- Anh là người xấu. Tôi mặc kệ anh. Không làm nhiệm vụ nữa, không cần thăng chức gì cả. Tôi sẽ về hành tinh các vì sao.

Nói xong, Tiểu Tinh lập tức quay người bỏ chạy. Cô chạy thật nhanh. Thật nhanh. Chạy ra khỏi ngôi nhà nhỏ thân quen. Chạy mãi. Chạy đến khi nào cảm thấy mệt thì mới dừng lại.

Đến đêm, thành phố lộng lẫy lên đèn. Tiểu Tinh lê từng bước chân mệt nhoài trên vỉa hè xa lạ. Cô cũng chẳng biết nơi này là đâu nữa, chỉ biết khi này cô đã chạy rất nhanh, cho đến tận đây thì dừng hẳn lại.

Bất giác, cô lại nhớ đến Vũ Phong. Cô muốn gặp anh. Ngay lúc này.

Nhưng... gặp anh bằng cách nào đây? Và... cô trở về hành tinh các vì sao bằng cách nào?

Bỗng, một mối lo sợ dấy lên trong lòng cô gái nhỏ. Cảm giác hoang mang tưởng chừng bóp nghẹt sự sống nhỏ bé của cô.

Một mình.

Cô phải làm sao đây?

Ngồi thụp xuống mặt đường đông đúc người qua lại, Tiểu Tinh co ro ôm nỗi sợ hãi vào lòng, giương đôi mắt long lanh nhìn quanh mong tìm được một người quen.

Cô chợt nhận ra, cô sợ ở một mình. Rất sợ.

2

Rằm.

Đá đổ chiếc bàn kính trong phòng, Lam Phong bất lực ngồi phịch xuống ghế. Đôi mắt đen húp của anh hết như có thể cắt xén mọi thứ xuất hiện trước mặt mình ngay lúc này. Đan xen hai tay vào nhau, Lam Phong nhú chặt mày, nhốt mình trong mớ ngổn ngang đang hình thành.

Rốt cuộc anh bị sao thế này?

Chết tiệt.

Đã tự dần lòng trước mọi xúc cảm đang xuất hiện qua từng ngày nhưng tại sao cô nhóc kia cứ luôn ngây thơ như thế? Có nào biết chính sự ngây thơ của cô đã khiến anh khó chịu từng đêm?

Cái cảm giác ấy... Tại sao anh lại có cái cảm giác ấy ngay tại thời điểm này cơ chứ? Anh không còn có thể tự điều chỉnh mạch cảm xúc của mình nữa ư? Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao trước con nhóc đến từ một hành tinh khác anh lại thay đổi như vậy?

Có lẽ nào anh đã...

Nhưng...

Không được. Không được như thế.

Phải kìm nén nỗi lòng của mình để giúp Tiểu Tinh luôn là điều Lam Phong tự nhắc mình. Anh đã từng hứa với một người, và anh phải làm được điều đó. Không phải vì anh không muốn là kẻ nuốt lời, mà là vì sự an toàn của Tiểu Tinh nên anh mới phải như thế.

Lam Phong không muốn tự tạo ra một kết thúc buồn.

Còn bây giờ, anh phải tìm con bé ngốc nghếch kia trước khi có gì đó không may xảy ra.

Thở dài, Lam Phong tự nhắc nhở chính mình rồi đứng phắt dậy. Lao nhanh ra cửa.

Tâm trạng bồn chồn khiến những bước chân của Lam Phong ngày một nhanh hơn, anh không muốn con bé đáng ghét kia xảy ra chuyện gì cả. Những suy nghĩ tiêu cực không ngừng thôi thúc Lam Phong, làm anh càng thêm lo lắng.

Tăng tốc độ đôi chân, Lam Phong lao như bay qua các con phố đông người, mắt không ngừng đảo quanh mong tìm ra dáng hình bé nhỏ quen thuộc.

Mặc ô hồi đã nhể nhai trên vầng trán cao. Mặc cho hơi thở ngày càng dồn dập hơn. Mặc cho đôi chân gằn như mỗi nhữ. Lam Phong vẫn lao thật nhanh về phía trước.

3

- Đưa tay cho anh nào!

Giữa chốn đông người, một bàn tay to rộng từ đâu đưa tới trước đôi mắt đang sợ hãi. Ngẩng nhẹ đầu, Tiểu Tinh giương đôi mắt long lanh nhìn người vừa xuất hiện.

Là anh.

Nhưng, tại sao anh lại có mặt ở đây? Vào lúc này?

Bật khóc, Tiểu Tinh nhanh chóng đứng lên rồi nhào đến, ôm chầm lấy Vũ Phong mừng rỡ. Mỉm cười, cô nhẹ nhàng dụi đầu vào bờ ngực rắn chắc của anh.

Đặt một tay lên mái đầu nhỏ vỗ về, Vũ Phong thở phào nhẹ nhõm rồi khẽ nói :

- Không sao. Ổn rồi. Ổn rồi.

Ừ, đúng là ổn rồi. Nhưng Tiểu Tinh mới là người ổn nhất. Còn Vũ Phong, anh sẽ phải chịu hình phạt do đã cố ý bỏ trốn khỏi phòng tối khi đang trong hạn chịu phạt.

Chẳng sao cả, miễn cô nhóc này an toàn đã là đủ đối với Vũ Phong. Anh không quan tâm những thứ khác, cho dù...

Ôm chặt cô nhóc bé nhỏ vào lòng, Vũ Phong cười buồn rồi tựa cằm lên mái đầu mang hương thơm nhẹ nhẹ làm anh cảm thấy an lòng.

Vũ Phong luôn xuất hiện lúc Tiểu Tinh cần nhất. Anh luôn là chỗ dựa vững chắc và an toàn đối với cô. Nhưng, đâu ai biết được, ngay khi bàn tay to lớn ấy xuất hiện, người đầu tiên cô nhóc nghĩ đến, lại không phải là Vũ Phong. Mà là một người khác.

Rời đầu khỏi người Vũ Phong, Tiểu Tinh khẽ nhìn gương mặt anh lúc lâu rồi e dè đặt câu hỏi :

- Anh Vũ Phong, anh có thể giải thích giúp em không?

Không đáp lời Tiểu Tinh, Vũ Phong chỉ mỉm cười rồi đưa mắt chờ đợi cô nhóc nói tiếp. Chỉ cần là câu hỏi của cô thì anh luôn sẵn lòng trả lời.

- “Yêu” là gì vậy anh?

- ...

- Anh nói đi?

- ...

- Anh cũng như anh ta, lại im lặng. Tại sao lại không nói cho em biết chứ?

Buồn bã cuối đầu, Tiểu Tinh mân mê vạt áo của mình. Chẳng thèm nhìn Vũ Phong thêm một lần.

Lặng người, Vũ Phong chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ, không nói gì. Làm sao mà anh có thể nói cho cô biết “yêu” là gì được chứ?

Khoan đã.

Không hay rồi. Không hay thật rồi.

Vốn ở cạnh Tiểu Tinh từ lúc cô nhóc còn bé tí nên Vũ Phong hiểu rất rõ Tiểu Tinh, thậm chí anh còn có thể đọc được suy nghĩ của cô nhóc mọi lúc. Quan trọng vẫn là Tiểu Tinh. Có những chuyện, cô nhóc còn thông minh hơn anh nghĩ. Thế nên đôi lúc, Vũ Phong vẫn bị lạc giữa những câu nói ngu ngơ của cô nhóc. Lúc ấy, anh thật không biết được là cô đang giả vờ hay thực sự không biết điều mình muốn hỏi nữa.

Trải qua nhiều lần bị lạc giữa mớ cảm xúc của Tiểu Tinh khiến Vũ Phong dần dần tỉnh táo hơn trong việc nhận ra cô nhóc đang nghĩ gì. Nhưng sao lúc này anh lại không nhận ra kia chứ?

Đến nước này anh còn có thể ngăn chặn mọi việc được không?

- Là một loại kẹo rất nổi tiếng. Loại kẹo ấy có nhiều hương vị khác nhau, khiến người ăn không thể nào dứt ra được. Hơn nữa, loại kẹo ấy cũng rất quý, rất hiếm, rất đặc nên rất ít người có được nó một cách trọn vẹn.

Chất giọng trầm lạnh từ đâu vang lên, thu hút ngay sự chú ý của Tiểu Tinh. Cô lập tức xoay người lại một góc 45 độ, đập vào tầm mắt cô chính là hình ảnh quen thuộc của một ai đó.

Chầm chậm sải từng bước chân mệt nhoài đến cạnh Tiểu Tinh, Lam Phong cười khê chào rồi ngằm ra hiệu với Vũ Phong. Khoanh hai tay trước ngực, Lam Phong trừng mắt đe dọa nhìn con nhóc trước mặt :

- Điều 1 : Không được chạy lung tung ra đường khi không có tôi. Quên rồi sao?

Cuối đầu biết lỗi, Tiểu Tinh lí nhí trả lời :

- Không quên.

- Đã hài lòng chưa? - Tiếp tục chất vấn, Lam Phong không quên nhấn giọng cho thêm phần hung hăng, làm ai đó run sợ chỉ biết cúi đầu. - Câu trả lời đã có, đừng nghĩ linh tinh nữa. Giờ thì em sang đó chơi đi. Tôi và Vũ Phong cần nói chuyện.

Ngơ ngác nhìn theo hướng Lam Phong chỉ, Tiểu Tinh tròn xoe mắt nhìn anh không chớp.

Anh muốn cô ra đó chơi với bầy nhóc loi nhoi đó?

Kiên định nhìn Tiểu Tinh, Lam Phong gật nhẹ đầu rồi nhướn mày ra hiệu cho cô mau đi.

Trước khi ra đó chơi, Tiểu Tinh không quên chất vấn lại Lam Phong :

- Anh và anh Vũ Phong thân nhau hả?

- Không phải chuyện của em.

Lườm nhẹ, Tiểu Tinh lúi thủi bước qua khuôn viên giải trí một cách âm ỨC. Có cần đuổi cô đi một cách lạnh lùng đến vậy không? Đáng ghét.

11. Chương 11: Vệt Sáng Bạc Lịm Tắt

Màn đêm lằng lằng buông xuống, ánh sáng bạc mờ ảo lấp lánh trên nền trời cao vút thăm đen, soi rọi cả vũ trụ bao la, thăm thẳm. Các vì tinh tú thi nhau lan tỏa ánh sáng huyền ảo của mình, phát ra tia lung linh cuốn hút.

Dãy ngân hà ẩn khuất dần dần xuất hiện. Bừng sáng. Lấp lánh.

Đưa tay nắm lấy sợi dây chuyền Vũ Phong đã tặng, Tiểu Tinh mỉm cười rồi nghiêng đầu ngằm nhìn dãy ngân hà đẹp nhất cô từng nhìn thấy, bên cạnh một người quan trọng.

Bỗng, một vì sao vụt tắt giữa mảng ánh sáng lung linh, huyền diệu.

Gió đã ngừng thổi tự bao giờ. Chỉ còn lại bóng đêm cùng nỗi cô đơn trầm mặc đang dần quẩn lấy thời gian...

* * *

1

- Đến khi nào nhiệm vụ của Tiểu Tinh mới hoàn thành?

Lạnh lùng đặt câu hỏi khê, Lam Phong nhẹ cho hai tay vào túi quần rồi lạng lẽ dời mắt sang phía bên kia đường. Vóc dáng nhỏ nhắn tinh nghịch của ai đó lập tức chiếm trọn tầm mắt sâu hoáy.

Buông tiếng thở dài, Vũ Phong khê ngẩng đầu lên nhìn nền trời sẫm tối, u ám rồi đáp nhẹ :

- Tôi cũng chẳng biết. Việc ấy chỉ có Thiên nữ vương là rõ nhất. Nhưng, có một điều, tôi dám chắc chắn...

Đột nhiên, Vũ Phong bỏ lửng câu nói rồi trầm ngâm im lặng. Câu nói của anh đã vô tình kéo Lam Phong quay sang, nghi hoặc nhìn anh. Nhíu chặt mày, Lam Phong ngờ vực đặt câu hỏi :

- Điều gì?

- Nếu nhiệm vụ chưa hoàn thành mà Tiểu Tinh lại chính miệng tự thú nhận tình cảm với một ai đó dưới nhân gian thì ngay lập tức, mọi sức mạnh của cô nhóc sẽ biến mất. Và trong khoảng thời gian nửa tiếng sau, sẽ không còn tồn tại người có tên Tiểu Tinh nữa.

Nói như một kẻ vô hồn, Vũ Phong vẫn lặng lẽ ngắm nhìn nền trời tối thẫm. Dường như anh đang đắm chìm trong mớ ngổn ngang của chính mình, rằng có một thứ gì đó khiến anh lưu luyến. Tuy nhiên, Vũ Phong vẫn không hề hối hận vì những gì anh đã và đang làm. Chỉ cần Tiểu Tinh được an toàn, anh bằng lòng chấp nhận tất cả. Cho dù, có thể sẽ chẳng bao giờ có dịp được gặp lại cô nhóc đáng yêu mà anh vẫn ngày đêm trao trọn yêu thương.

Ngẩng người một lúc lâu, Lam Phong bần thần cất giọng, phá tan không gian ngọt ngào giữa hai người.

- Nghĩa là... tan biến? Không tồn tại? Sẽ chết, đúng không?

- Ừm.

Tốt.

Rất tốt.

Nếu là ngăn chặn không cho Tiểu Tinh thoát lên ba từ quan trọng nào đó thì cô nhóc vẫn sẽ an toàn tuyệt đối. Nếu chỉ có như thế thì Lam Phong tin chắc anh sẽ làm được. Vết nắng nhỏ vừa dấy lên trong tâm hồn anh, anh có thể tự thiêu trụ nó bằng cách riêng của mình. Anh chỉ việc cất giấu thứ cảm tình vừa được dẹt nên trong mớ xúc cảm của mình thì mọi chuyện sẽ vẫn như bình thường. Chịu đau một mình, đổi lại, cô nhóc an toàn. Hà cớ gì anh không chịu thực hiện!

Chết tiệt!

Bắt đầu từ khi nào mà Lam Phong lại có lối suy nghĩ bảo vệ người khác như thế này chứ?

Anh đã thay đổi rồi. Thực sự đã thay đổi rồi. Thay đổi chính là nhờ sự xuất hiện vô tình của một con bé ngây ngô.

Lam Phong thừa nhận, anh yêu Tiểu Tinh. Vì yêu cô nên dạo gần đây anh mới lảng tránh việc tiếp xúc quá nhiều với cô. Vì khi tiếp xúc với cô, anh có thể sẽ không tự chủ được mà để cho tình cảm vừa chớm nở ấy ngày một lớn dần và hủy hoại mọi thứ tốt đẹp bấy lâu.

Mong sao Tiểu Tinh có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ và trở về với thế giới vốn dành cho cô trước khi tình cảm trong lòng Lam Phong dần lớn theo ngày tháng. Anh sợ, sợ một lúc nào đó sẽ chẳng còn đủ can đảm để rời xa cô nữa. Thế nên, hãy nhanh lên trước khi mọi chuyện quá muộn màng.

Vào.

Một cơn gió lạ thổi qua không gian yên tĩnh. Gió làm Vũ Phong bừng tỉnh trong dòng suy nghĩ. Anh đã nhận ra được cơn gió mang mùi hương lạ lẫm này.

Là cô gái của mưa – Tiểu Thủy. Cũng là cô gái đã giúp Vũ Phong trốn xuống trần lần này. Nhờ sự giúp đỡ của cô mà anh mới có thể thuận tiện tìm được Tiểu Tinh trong thời gian nhanh nhất có thể.

Lần này, bỏ trốn đã là phạm vào quy điều. Hơn nữa, hình phạt anh đang nhận vẫn chưa mãn hạn. Đã là phúc thì không phải họa. Đã là họa thì khó lòng tránh khỏi. Vũ Phong chấp nhận đối diện với sự thật ấy, chỉ mong đừng liên lụy gì đến người đã cố giúp anh lần này.

Vừa xuất hiện, Tiểu Thủy đã lo sợ nhìn Vũ Phong, nói nhanh như sợ điều gì đó :

- Anh mau đi đi, Người đã phát hiện ra rồi. Em xin lỗi, xin lỗi vì không ngăn được Người...

Vũ Phong thừa biết được Tiểu Thủy tìm anh nhanh như vậy là vì lý do gì. Anh chấp nhận. Anh không hề sợ.

Khẽ cười, Vũ Phong dịu dàng trấn an Tiểu Thủy :

- Anh biết. Em đừng lo, không sao đâu.

Gì chứ?

Nhìn nét mặt vô tư của Vũ Phong, lòng Tiểu Thủy chợt thất lại. Anh đang đùa với lửa, sẽ bị bỏng đó. Anh không hề lo lắng ư? Anh tại sao lại có thể cười một cách dửng dưng như thế chứ?

Tiểu Thủy không hề muốn một kết quả như thế này chút nào. Cô hoang mang bấu chặt cánh tay của Vũ Phong, thút thít cất giọng mong nín giữ được chút gì đó mong manh :

- Nhưng... anh sẽ...

- Là do anh chọn, anh không hối hận.

Đáp lại nét mặt lo sợ của Tiểu Thủy vẫn chỉ là giọng nói trầm ấm của Vũ Phong cùng gương mặt bình thản đến đau lòng. Cô nhìn anh, mắt đắm lệ.

Cười buồn, Vũ Phong gỡ cánh tay nhỏ đang bám chặt lấy mình ra, anh chậm rãi duỗi nhẹ chân trên mặt đường, bước sang phần đường bên kia, nơi có cô nhóc nào đó đang vui đùa cùng lũ trẻ nhỏ.

Vụt.

Vàng sáng bạc lấp lánh phía sau Vũ Phong bỗng lóe lên rồi lịm tắt. Mất hút sau một khoảng không vắng lặng.

Tiểu Thủy lo sợ nắm chặt tay mình lại, nhìn theo anh đầy bất lực.

Đứng một bên nãy giờ, những gì cả hai người nói cùng nhau đã lọt vào tai Lam Phong. Anh ho nhẹ để nhắc nhở sự tồn tại của mình với cô gái xinh xắn rồi lạnh lùng đặt câu hỏi :

- Lúc nãy, vết sáng ấy là gì?

- Sức mạnh của anh ấy...

- Sao?

- Thiên nữ vương đã rút đi sức mạnh của anh ấy. Tuy nhiên, Vũ Phong vẫn được sống vì anh ấy là chòm sao đặc biệt. Chỉ là... khoảng thời gian sau này, anh ấy sẽ mãi mãi bị nhốt trong bóng đêm. Một mình. Cho đến hơi thở cuối cùng.

- Cô nói gì?

Trùng mắt ngạc nhiên, Lam Phong quay sang nhìn Tiểu Thủy một cách nghi ngờ rồi lại đảo mắt sang hướng bên kia đường. Bị nhốt trong bóng đêm? Một mình?

- Lý do? Tại sao lại như thế?

- Vì anh ấy đã phạm trọng tội. Hạng phạt lần trước do cố ý xuống trần tìm Tiểu Tinh vẫn chưa hết mà anh ấy lại muốn xuống trần một lần nữa. Tôi đã giúp anh ấy khi anh ấy cầu xin tôi. Nếu tôi có thể vô tình hơn nữa trước sự yếu đuối của anh ấy thì mọi chuyện sẽ không như thế.

Đôi mắt trong veo của Tiểu Thủy khẽ rung động, để rơi vài giọt nước mặn chát của mưa xuống mặt nhựa đen sẫm. Tất cả cũng tại cô quá mềm yếu trước sự van nài của Vũ Phong, nếu khi đó cô cứng rắn hơn, cô không vì nét đau khổ của anh mà gật đầu đồng ý giúp anh trốn khỏi phòng tối thì có lẽ bây giờ...

Tự trách mình, Tiểu Thủy đau lòng nhìn theo bóng dáng Vũ Phong. Anh vì Tiểu Tinh mà đau khổ. Còn cô, cô vì anh phải quặng thất lòng. Vòng tròn này thật quá khó để có điểm dừng. Chẳng phải tất cả đều phải chịu đựng cảm xúc của mình hay sao? Đáng ghét. Tại sao ông trời lại cho hình thành thứ tình cảm chưa xót ấy chứ? Và tại sao, tại sao hành tinh các vì sao lại có những quy đều quá gở như vậy?

Im lặng, Lam Phong đứng chôn chân tại chỗ nhìn theo từng bước đi chậm rãi của Vũ Phong. Vì Tiểu Tinh, Vũ Phong có thể bỏ đi sức mạnh của mình và cam chịu sống suốt đời trong bóng đêm một cách cô độc? Hóa ra, tình yêu Vũ Phong dành cho Tiểu Tinh là vô cùng to lớn.

Chợt, một ý nghĩ điên rồ lóe bóng lên trong đầu Lam Phong. Chẳng chần chừ hay do dự, anh liền đánh gióng hỏi cô gái vẫn đang đứng cạnh mình, mắt ánh lên tia hi vọng nhỏ nhoi :

- Có cách nào giúp Vũ Phong không?

- Không – Khẽ lắc đầu, Tiểu Thủy cup mắt buồn bã. Bất giác, cô như nhớ ra chuyện gì đó, vội đưa mắt nhìn Lam Phong, nói nhanh – Có một cách, nhưng chỉ giúp anh ấy hồi phục lại sức mạnh của mình. Sức mạnh ấy sẽ giúp Vũ Phong duy trì vết sáng bạc trên người trong bóng đêm.

Thật ra là... không có cách nào cả.

Cách làm mà Tiểu Thủy vừa nói tuy có thể cứu Vũ Phong khỏi việc bị giam lỏng trong bóng đêm và có được sức mạnh trở lại nhưng đồng thời, nguồn sức mạnh được nhận ấy sẽ dung hòa cùng lượng sức mạnh vốn tiềm ẩn trong cơ thể những vì sao đặc biệt. Sau quá trình tiếp nhận năng lượng, mọi sức mạnh sẽ được tổng hợp và đạt đến cảnh giới cao nhất.

Đúng! Chỉ có cách biến Vũ Phong trở thành con người khác thì mới có thể cứu anh. Rồi anh sẽ trở thành người dẫn đầu của hành tinh ngay sau khi đánh bại Thiên nữ vương.

Tuy ích kỉ và có hơi tàn độc nhưng Tiểu Thủy buộc phải nói dối để mong cứu được người mà cô thầm yêu bấy lâu. Cho dù Vũ Phong có biến thành Ma vương, cô vẫn yêu anh. Chỉ cần anh vẫn tồn tại.

- Chỉ việc truyền hết máu của anh sang người Vũ Phong, mọi việc còn lại sẽ được thực hiện bởi chính sức mạnh tiềm ẩn trong người Vũ Phong. Anh sẽ chết nếu làm như thế, có được không?

- Được.

Lam Phong lập tức đồng ý. Anh thà làm thế để hai người yêu nhau có thể đến bên nhau. Có thể khiến Tiểu Tinh cười mãi như thế, dù có chết anh cũng không sợ.

2

- Tiểu Tinh.

Chầm chậm bước đến cạnh cô nhóc đang nở nụ cười ngây thơ trên khóe môi, Vũ Phong dịu dàng gọi tên cô rồi kéo cánh tay nhỏ nhắn, để cô sà vào lòng anh.

- Không có anh bên cạnh, em hãy cứ cười như thế nhé!

- Dạ?

Ngơ ngác, Tiểu Tinh tròn mắt ngạc nhiên. Vội rời người khỏi Vũ Phong, cô lo lắng nhìn anh :

- Sao anh lại nói thế?

- Em có muốn học cách đọc được suy nghĩ của người khác không?

- Dạ, muốn, muốn ạ.

Nghe đến việc học thêm phép mới, Tiểu Tinh vô cùng mừng rỡ. Cô hớn hờ đáp lời Vũ Phong rồi cười tươi chờ đợi anh nói tiếp. Nếu cô có thể học được cách đọc suy nghĩ của người khác thì việc biết được những gì Lam Phong đang nghĩ quả thực rất dễ dàng.

Hừm, để xem, kẻ đáng ghét ấy có thường nghĩ xấu về cô không!

- Tập trung lại, tay em nắm chặt tay người đối diện. Chỉ cần chú tâm, em có thể nghe được những gì người đó đang nghĩ.

- Chờ đã... - Đôi mắt tròn bóng rung động rồi nhìn chăm chăm Vũ Phong như tìm kiếm thứ gì đó. Sợ hãi, Tiểu Tinh càng nắm chặt cánh tay anh hơn rồi hỏi khẽ – Anh Vũ Phong, sức mạnh của anh đâu? Tại sao vắng ánh sáng kim không xuất hiện nữa? Có chuyện gì xảy ra vậy anh?

- Vũ Phong, cô gái kia nói có chuyện muốn bàn với anh.

Chất giọng lạnh tanh của Lam Phong chậm rãi vang lên phía sau giải nguy cho Vũ Phong. Khoanh hai tay trước ngực, anh chậm chậm dịch chuyển đến trước mặt Tiểu Tinh, nhẹ cất giọng :

- Ngoan, đừng nghĩ linh tinh. Để Vũ Phong sang đó nói chuyện rồi sẽ lại với em.

Vẫn chưa hết hoang mang, Tiểu Tinh bắt lực buông cánh tay Vũ Phong ra. Nhìn theo bóng anh mà lòng cô chợt thất lại. Trong thâm tâm, Tiểu Tinh đã chóng nhận biết được có chuyện gì đang xảy ra với Vũ Phong. Anh thực sự đang chịu đựng vì cái gì chứ? Có liên quan đến nhiệm vụ của cô không?

Vũ Phong là người đầu tiên đối tốt và quan tâm cô vô điều kiện, Tiểu Tinh quý anh không gì sánh bằng. Bởi thế, cô mong anh luôn an toàn và luôn vui vẻ. Có như vậy thì Tiểu Tinh mới yên tâm được.

Bỏ qua nghi vấn về Vũ Phong, Tiểu Tinh chợt nhớ đến mưu đồ của mình khi nhìn thấy Lam Phong đang đứng trước tầm mắt mình. Cô cười lên rồi nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay đang buông thõng trong không trung của Lam Phong, khiến anh bất giác giật mình.

- Làm gì hả?

- Anh yên lặng chút đi. Trò này vui lắm.

Nghे theo lời dạy của Vũ Phong, Tiểu Tinh tập trung cao độ, tay giữ chặt lấy tay Lam Phong.

Từ đâu đó xuất hiện một mảng tối, khiến việc tập trung của cô nhòe càng tốt hơn. Và chợt, những âm thanh vô hình bỗng nhiên vọng đến...

12. Chương 12: Cảm Xúc Dâng Trào

Vì em, anh nguyện hứng chịu những nỗi đau. Chỉ cần em an toàn, với anh đã đủ.

Kết cục này, là do anh đã chọn.

Nhưng...

Cho đến cuối cùng, người thay đổi nó, lại là em...

* * *

1

Một chuỗi các sự việc về Vũ Phong thoát ẩn thoát hiện trong mảng đen sâu thẳm. Anh phạm tội lớn và bị Thiên nữ vương trừng phạt? Rồi đến việc Tiểu Thủy giúp anh trong tối hôm nay? Đó chính là lý do Vũ Phong xuất hiện đúng lúc cô cần ư? Sau đó, anh sẽ bị giam cầm trong bóng đêm?

Không phải chứ? Tất cả là vì cô sao?

Máu.

Ma vương.

Vũ Phong.

Gì thế này? Tại sao Lam Phong lại nghĩ đến chuyện điên rồ ấy chứ?

Bất ngờ, Tiểu Tinh mở to mắt rồi hoảng sợ thét lớn :

- KHÔNG ĐƯỢC.

Nhìn thấy nét mặt toát đầy mồ hôi của cô nhóc làm Lam Phong hơi sững người trong chốc lát. Chẳng phải khi này còn cười hớn hở nhìn anh một cách đáng yêu hay sao? Rốt cuộc là vừa rồi cô đã nhìn thấy hay cảm nhận những gì mà lại phát hoảng như thế?

Lam Phong khẽ nhú chặt mày, lạnh lùng hỏi lại :

- Không được cái gì?

Hồi hộp sau chuỗi sự việc vừa xuất hiện, Tiểu Tinh nắm chặt tay Lam Phong, nhìn anh bằng đôi mắt rừng rưng như sắp khóc. Nghĩ đến chuyện Vũ Phong sẽ nhận hình phạt từ Thiên nữ vương lại không hề đáng sợ bằng việc biết Lam Phong sẽ chết nếu anh hành động như suy nghĩ của mình, Tiểu Tinh cảm thấy lòng mình cứ nóng bừng, như bị thiêu rụi hết thấy mọi tế bào. Cảm giác này, cô có phải là đang lo lắng cho Lam Phong không?

Bỏ mặc cái lý do vì sao Lam Phong lại biết đến những chuyện liên quan đến hành tinh các vì sao, Tiểu Tinh lập tức nói nhanh nhằm gạt bỏ cái ý nghĩ điên rồ của anh.

- Không được, không được, anh không được làm như thế.

Không hiểu Tiểu Tinh rốt cuộc là đang nói đến vấn đề gì, Lam Phong ngạc nhiên nhìn cô. Cô đang định thử sức chịu đựng của anh chắc? Cứ không được, không được, rồi không được thì làm sao anh hiểu được ý cô muốn nói là gì!

Gieo tia nhìn nghi hoặc lên người Tiểu Tinh, Lam Phong gầm nhẹ rồi đưa tay xoa nhẹ mái đầu xinh, trấn an cô nhóc.

- Không được? Em cứ nói không được là có ý gì?

- Anh không được dâng máu của mình cho Vũ Phong, nhất định không được. Em không biết anh vì sao lại biết được chuyện này nhưng anh không thể hành động điên rồ như thế. Đó là luật cấm kỵ quan trọng nhất của hành tinh các vì sao. Vũ Phong sẽ biến thành Ma vương, chống đối Thiên nữ vương. Điều đó không được phép xảy ra. Và nếu làm thế, anh sẽ chết. Không được đâu. Anh không được làm vậy!

Chết lặng sau một tràng phân tích kỹ lưỡng của Tiểu Tinh, Lam Phong trừng mắt nhìn cô nghi hoặc. Cô làm cách nào mà biết được suy nghĩ của anh kia chứ?

- Sao... sao em biết tôi đang nghĩ gì?

- Là Vũ Phong dạy em, cách này dùng để đọc suy nghĩ của người khác.

Đọc suy nghĩ của người khác?

Đọc suy nghĩ của người khác sao?

Chết tiệt!

Vội rút tay mình lại, Lam Phong lạnh lùng lườm cô rồi bỗng thấp thỏm trong lòng. Không xong rồi. Cô có đọc được tâm tư của anh không?

Nghĩ thầm, anh nghi ngờ nhìn Tiểu Tinh thăm dò, đặt câu hỏi :

- Còn đọc được gì nữa không?

- Vũ Phong vì em mà phải chịu phạt.

- Gì nữa?

- Tiểu Thủy đã giúp anh ấy trốn ra.

- Còn không?

- Anh ấy sẽ bị nhốt trong bóng đêm, mãi mãi.

- Hết rồi à?

- Dạ.

Phù!

Nhận được cái gạt đầu có vẻ ngoan ngoãn của Tiểu Tinh, Lam Phong khẽ thở dài nhẹ nhõm. Thế thì quá tốt rồi. Cô vẫn chưa phát hiện tình cảm của anh. Chỉ là anh tự dọa mình thôi. May thật.

Cho hai tay vào túi, Lam Phong ho nhẹ rồi lắng sang vấn đề khác để đánh lạc hướng con nhóc hay tò mò. Anh không muốn cô lại tinh nghịch hỏi vì sao anh lại hoảng sợ rút tay mình lại khi cô nói đó là cách đọc suy nghĩa của người khác.

- Vũ Phong bị như thế, em không lo à?

- Không, ít ra anh ấy vẫn sống. Quan trọng là Thiên nữ vương rất thương anh ấy, có thể Người sẽ khoan hồng.

Sợi dây chuyền bạc lấp lánh trên chiếc cổ bé nhỏ bỗng nhiên khẽ động đậy rồi phát ra vệt sáng nhỏ. Tiểu Tinh hồ nghi đưa tay nắm lấy vật thể báo động ấy, lắng tai nghe những thanh âm vừa vang lên.

“Tiểu Tinh, là anh, Vũ Phong đây. Anh biết là em đã đọc được suy nghĩ của Lam Phong và biết được mọi chuyện. Nghe này, em đừng lo cho anh, anh sẽ tốt thôi. Anh và Tiểu Thủy sẽ theo Thiên nữ vương về hành tinh chịu hình phạt của Người. Anh biết tự lo ình được. Nhưng anh chỉ ghét mình tại sao lại làm liên lụy đến Tiểu Thủy. Còn em, hãy hứa là sẽ hoàn thành nhiệm vụ và sống sót nhé! Đối với anh, em là người vô cùng đặc biệt đấy, ngốc ạ!”

Giọng nói trầm ấm của Vũ Phong văng vẳng vang bên tai Tiểu Tinh. Cô có thể nghe thấy được. Chẳng phải đây là cách truyền âm trong không gian mà anh đã từng dạy cho cô ư? Vậy là anh đã theo Thiên nữ vương rồi sao?

Tiếc thật! Cô còn chưa kịp nói tiếng tạm biệt với anh!

Nhưng, nguyện vọng của anh... chắc là cô sẽ không thực hiện tốt rồi!

Nghĩ thầm, Tiểu Tinh vội sử dụng sức mạnh để truyền đạt mọi ý nghĩ của mình đến Vũ Phong. Vì Lam Phong là người thường nên anh đương nhiên sẽ không nghe thấy và không biết được cô đang làm gì rồi.

“Anh Vũ Phong, em xin lỗi vì đã khiến anh bị phạt. Còn nữa, em xin lỗi anh, xin lỗi anh nhiều lắm. Em biết là mình ngốc nghếch, nhưng anh đừng bao giờ giận em nhé! Em không hề hối hận chút nào. Chỉ là, em đang làm những gì mình cho là đúng thôi.”

2

Cứ như thế, thời gian mãi miết trôi không ngừng nghỉ. Thời gian trôi qua một cách vô tình và bất ngờ. Thời gian khiến con người ta nhận ra mọi chuyện và có thể tự lí giải mọi thắc mắc vương trong lòng.

...

Ngày trước hạn một năm kết thúc.

Cuối cùng thì Tiểu Tinh cũng đã hiểu được “yêu” là gì! Không phải do Lam Phong giải thích, càng không phải do Vũ Phong giải thích, mà là do tự cô nhận biết được.

Những thứ thú vị nơi trần gian mà cô đã biết được qua sự chỉ bảo khó ưa của Lam Phong. Những đêm cô lon ton chạy theo anh qua những con đường rộng lớn ngập ánh đèn lồng lầy. Những phút giây cô trộm ngắm nhìn anh khi anh đang ngủ say. Những khi anh trách móc, chất vấn cô bằng chất giọng lạnh tanh đáng ghét. Và những lần anh trở nên dịu dàng đến lạ khi cô vụng về làm vỡ thứ gì đó để ghim vào tay mình.

Mảng kí ức như trong mơ có được từ khi gặp Lam Phong cho đến tận bây giờ đã luôn xoay chuyển trong tiềm thức Tiểu Tinh. Cô không thể nào đá bay chúng ra khỏi đầu mình cho được.

Bên cạnh Lam Phong, Tiểu Tinh tìm được cảm giác lạ lẫm mà cô chưa từng cảm thấy trước đó. Ở bên anh, cô thực sự rất vui, rất hạnh phúc. Có lẽ ông trời đã cố ý xếp đặt nhiệm vụ khó khăn này và xuôi khiến Thiên nữ vương ban nó cho cô. Và cũng có lẽ cô là vì sao kém cỏi nhất hành tinh các vì sao, cho nên, cô không thể nào hoàn thành nhiệm vụ được giao một cách trọn vẹn.

Quyết định chọn cách chết giống như nàng tiên cá, Tiểu Tinh không hề ân hận hay sợ hãi. Thích ngắm ngân hà tuyệt đẹp, Tiểu Tinh cũng mong khi mình tan biến sẽ xuất hiện dãy ngân hà lung linh. Rồi sau đó, cô sẽ hòa mình vào khoảng không của vũ trụ, in hằn lên mặt phẳng đen lầy mỗi khi đêm về một vệt sáng không phai bạc. Vệt sáng ấy sẽ chỉ mãi nhìn về một hướng.

Bước chậm chậm theo sau Lam Phong trong buổi tối mát trời, Tiểu Tinh bất giác mỉm cười. Chỉ còn tối hôm nay nữa thôi là nhiệm vụ sẽ được hoàn thành, nhưng, cô đã quyết định rồi. Cô chọn ngày hôm nay để thú nhận với anh tất cả. Cho dù kết quả có thể nào thì cô vẫn vui và không oán trách số phận. Tiểu Tinh tin rồi mình sẽ hóa thân thành một ngôi sao sáng nhất trên nền trời tối đen kia, ngôi sao ấy sẽ luôn luôn xuất hiện mỗi khi đêm về.

Thật trùng hợp! Lam Phong cũng đã từng bước tính đến số ngày Tiểu Tinh xuất hiện ở trần gian. Và anh đồng thời cũng chọn ngày hôm nay để thổ lộ tình cảm của mình với cô nhóc.

Chỉ cần là đơn phương một bên bày tỏ và Tiểu Tinh không thốt ra ba từ quan trọng nào đó thì chắc chắn mọi chuyện vẫn ổn thỏa.

Anh cần phải nói. Không phải vì muốn níu kéo Tiểu Tinh mà là vì anh muốn cô nhóc biết được cảm giác của anh. Và anh muốn mình được nhẹ nhõm hơn khi hứng chịu những cơn đau trong chuỗi thời gian không có cô nhóc bên cạnh.

Những bước chân của Lam Phong bỗng bước chậm lại, anh khẽ quay sang bên cạnh rồi chợt phát hiện ra, Tiểu Tinh này giờ không biết làm gì mà lại đứng cách xa anh đến như thế?

Nhận được ánh mắt ngạc nhiên của Lam Phong, Tiểu Tinh vội chạy thật nhanh đến trước mặt anh, rồi rít xin lỗi rồi cười trừ vì tội đi chậm. Nhưng anh đâu biết, vừa rồi, cô đã cố tình làm thế. Chỉ vì một nguyên do.

Nhìn nét mặt đáng yêu của Tiểu Tinh, Lam Phong không tài nào cầm lòng được mà dang tay ôm chầm cô nhóc vào lòng. Thật chặt.

Nếu có phép màu, anh chỉ mong Tiểu Tinh là một cô gái bình thường như bao cô gái khác ở nhân gian, để anh có thể mãi mãi ở cạnh cô như lúc này. Thật sự anh không muốn phải xa cô chút nào. Tháng ngày sau này, hẳn anh sẽ trở nên cô độc.

Đặt cảm mình lên mái tóc đen óng phảng phất hương thơm dễ chịu, Lam Phong nhẹ nhàng luồn tay vào kẽ tóc mảnh khảnh. Hôn nhẹ lên mái tóc đáng yêu, anh khẽ thì thầm vào tai Tiểu Tinh :

- Anh yêu em, Tiểu Tinh.

- ...

- Cho dù em có hỏi anh “yêu” là gì anh cũng nhất quyết không nói. Em chỉ cần biết, Lam Phong này yêu em là được.

Vẫn vậy, trong đầu Lam Phong vẫn đinh ninh rằng Tiểu Tinh vẫn không biết “yêu” là. Anh cứ một mực luôn cho rằng cô mãi tin vào khái niệm “yêu” mà cái hôm nào đó anh cố tình bịa đặt ra.

Ai đó đã từng nói, yêu chính là một loại kẹo mang nhiều hương vị.

Đôi môi nhỏ nhắn khẽ mỉm cười, Tiểu Tinh dụi đầu vào ngực Lam Phong, nhắm mắt tận hưởng giây phút bình yên bên cạnh anh. Ước gì, thời gian có thể dừng lại ngay khoảnh khắc này.

Cảm nhận được hơi lạnh từ cơ thể bé nhỏ trong vòng tay mình, Lam Phong lại ôm cô nhóc chặt hơn để truyền hơi ấm sang người Tiểu Tinh. Một lúc sau, anh chậm rãi cất giọng :

- Điều luật cuối cùng : Không được phép bắt chước phim ảnh, đáp lại lời anh bằng ba chữ “Em yêu anh”. Rõ không?

- ...

Im lặng một lúc, Tiểu Tinh nhỏ giọng nói :

- Em xin lỗi.

13. Chương 13: Sứ Mệnh Vì Sao

Lỗi của em là gốc gác làm theo ý định của mình.

Lỗi của anh là không phát hiện chuyện gốc gác em âm thầm thực hiện sớm hơn.

Cả hai, đều có lỗi.

Nhưng tại sao lại là em? Tại sao em phải chịu đựng kết cục tan thương do chính định mệnh sắp đặt? Tại sao em vội đến rồi lại vội đi, bỏ anh một mình khi đã quá quen với sự hiện diện của em?

Em gốc lắm cô bé à!

Còn lại anh, anh sẽ phải thế nào trong chuỗi thời gian sắp tới đây? Nói cho anh đi.

Anh phải làm gì đây.

Hả em?

* * *

1

Trở mắt ngạc nhiên, Lam Phong vội buông vòng tay đang xiết chặt Tiểu Tinh ra. Nhìn cô bằng đôi mắt lo lắng, anh nghi hoặc lặp lại lời cô nói :

- Xin lỗi?

- Em...

Nhận thấy nét mặt tái nhợt của Tiểu Tinh, chợt nhớ đến cảm giác lạnh lẽo khi anh ôm cô vào lòng, Lam Phong trừng mắt nhìn cô như không tin những ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu anh. Hãy nói với anh là cô không làm điều gốc gác gì đi. Hãy nói đi.

- Sao người em lạnh vậy? Hả?

- Em...

- Lúc này em đứng cách xa anh như thế là để làm gì? Nói mau.

Nhớ đến biểu hiện khác lạ ban nãy của Tiểu Tinh, Lam Phong lớn tiếng chất vấn. Anh chắc sẽ phát điên mất. Cầu mong điều anh đang nghĩ đến hoàn toàn không phải sự thật. Ai đó làm ơn nói với anh là anh đang nghĩ sai đi. Một mình Lam Phong hứng chịu tổn thương đã là quá đủ, anh không muốn Tiểu Tinh xảy ra bất trắc gì cả. Hoàn toàn không muốn. Thà là anh nghĩ rằng cô vẫn sống tốt ở nơi cô vốn thuộc về và tự giam lỏng mình trong mớ cảm xúc thương đau, còn hơn để cô tan biến như nàng tiên cá đáng thương. Như thế khác nào giết chết tâm hồn Lam Phong đâu chứ?

Cuối đầu, Tiểu Tinh cố kìm nén nước mắt, khẽ cất giọng :

- Em yêu anh, Lam Phong... Đó là những gì lúc này em âm thầm nói phía sau anh.

-

Chết lặng, Lam Phong bần thần buông lơis cánh tay. Bất lực.

Anh vừa rồi nghe lầm phải không? Hãy nói là anh đã nghe lầm đi.

Như có một nhát dao cửa mạnh vào tim Lam Phong khiến anh đau nghẹn từng cơn. Giương đôi mắt vô hồn nhìn người con gái trước mặt, Lam Phong nhần mạnh từng thanh từ thốt ra :

- Nói lại xem?

- Em...

Đối diện với tia nhìn đờn đau của Lam Phong, mọi từ ngữ trong Tiểu Tinh đột nhiên tan chảy. Cô không biết phải nói gì để xoa dịu cơn đau đang dâng lên trong lòng anh ngay lúc này.

- Tại sao vậy? Tại sao lại gốc gác như vậy? Hả?

Thét lên trong tuyệt vọng, Lam Phong thả lòng người rồi ngồi bịch xuống đường. Anh phải làm gì đây? Anh phải làm gì để quay ngược thời gian lại được đây? Anh phải làm gì để cứu cô gái ngốc nghếch anh đã yêu sâu đậm đây?

Ngồi thụp xuống cạnh Lam Phong, Tiểu Tinh lay nhẹ cánh tay anh, khẽ cất giọng :

- Em xin lỗi vì đã không nghe lời anh. Nhưng đây là cách em đã chọn, em không sợ chút nào.

- Anh thì rất sợ, em có biết không hả? Sao em lại ngốc đến vậy? Chỉ cần anh nói yêu em thôi cũng đủ mà, em đâu cần phải hành động như thế. Có biết chỉ còn tối hôm nay nữa là em sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình hay không?

Tiểu Tinh chỉ biết im lặng. Lam Phong nói đúng, nhưng cô đã quyết. Cô vẫn sẽ không ân hận. Vui hơn là cô đã biết được tình cảm anh dành cô, anh cũng yêu cô mà.

Ngồi xuống cạnh Lam Phong, Tiểu Tinh khẽ ngả đầu vào bờ vai anh.

Mười phút ngắn ngủi trôi qua trong khoảng không vô tận.

Chợt, nhìn đồng hồ, Lam Phong nhớ đến những lời Vũ Phong đã từng nói với anh.

Nửa tiếng. Lam Phong chỉ có nửa tiếng để ở cạnh Tiểu Tinh ngay khi sức mạnh cô nhóc đã tan biến.

Chết tiệt!

Anh đã để lãng phí mất mười phút.

Nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn, Lam Phong nhanh chóng kéo cô đứng lên và nở một nụ cười. Sau đó, anh dẫn cô đến một nơi. Nơi mà lần đầu tiên cả đã gặp nhau trong hoàn cảnh buồn cười.

Hai chiếc bóng dài đổ rạp trên nền cỏ xanh rì. Trên nền trời kia, bất ngờ xuất hiện dãy ngân hà lấp lánh vô tận – thứ mà Tiểu Tinh thích nhất.

- Wow, đẹp quá!

Reo lên trong hạnh phúc, Tiểu Tinh quay sang nhìn Lam Phong. Anh cũng dịu dàng nhìn cô bằng đôi mắt thăm thăm tia buồn đau.

Anh hôn cô. Nhẹ nhàng nhưng nồng nhiệt.

Cái hôn đầu tiên, và cũng là cái hôn cuối cùng.

Rời bờ môi bé xinh, Lam Phong cười nhẹ rồi kéo cô sà vào lòng mình, giữ thật chặt.

- Em nhất định sẽ thành ngôi sao sáng nhất, ngôi sao ấy sẽ luôn nhìn theo anh, bảo vệ cho anh suốt đời.

- Anh sẽ không để em cô đơn đâu. Mỗi tối, anh sẽ trò chuyện cùng em, nhé!

Nén nước mắt, Lam Phong dịu dàng vỗ về đáng người bé nhỏ trong vòng tay mình. Anh không muốn một ai cướp cô đi. Có được không? Cô sẽ ở lại bên anh chứ?

Chỉ nghĩ đến đó thôi, tim Lam Phong đã quặng thắt. Anh cúi người, càng ôm chặt lấy cô hơn.

- Đừng mà. Đừng rời xa anh.

- Em sẽ không rời xa anh đâu.

- Thật không?

- Thật. Tin em nhé!

- Anh sợ lắm, sợ để mất em. Đừng dằn vò anh bằng cách này, anh sẽ không đặt ra những qui điều đáng ghét và bắt buộc em phải tuân theo nữa. Anh hứa đấy!

- ...

- Anh sẽ cùng em ngắm ngân hà mỗi khi đêm về, sẽ luôn ở cạnh em, không bao giờ rời xa.

- ...

- Em luôn là người quan trọng nhất đối với anh, anh sẽ không để em cô đơn một mình đâu. Vì vậy, em cũng hứa nhé. Đừng để anh lại một mình.

- ...

- Nói dối.

- ...

- Tất cả là nói dối. Em không giữ lời. Tại sao chứ? Tại sao lại nhẫn tâm bỏ lại anh? Em đã hứa rồi mà?

- ...

- Đồ ăn gian. Em lừa anh.

- ...

- Tiểu Tinh...

- ...

- Em làm ơn quay lại với anh đi...

- ...

Đêm tối lặng lẽ.

Trên đồi cỏ phủ đầy hơi sương, một chàng trai ngồi đó. Một mình. Trên tay anh là sợi dây chuyền lấp lánh thấm đầy nước mắt.

Có ai đó đã nghe những lời anh hỏi. Có ai đó đã nghe giọng nói yếu đuối của anh vang lên. Có ai đó đã nghe tiếng cầu xin tha thiết từ anh.

Nhưng bất lực.

Đáp lại những lời nói đón đau của anh vẫn chỉ là khoảng không yên tĩnh của màn đêm đầy sương.

Dây ngân hà trên nền trời cao vút vẫn lấp lánh phát sáng. Rực rỡ.

Chợt, một vì sao bỗng nhiên xuất hiện, ngay trên nền thăm rộng lớn bao la kia.

Tia sáng của vì sao đặc biệt ấy dường như chỉ hướng về phía anh đang ngồi, sáng cả một vùng trời tối đen.

Một người nguyện tan biến mãi mãi vào hư vô và bỏ dở ngày cuối cùng để hoàn thành nhiệm vụ được giao. Bỏ lại một trái tim lạnh lẽo đang được sưởi ấm dưới trần thế và những giọt nước mắt chua xót, chất đắng. Trái tim ấy, rồi sẽ lại lạnh lẽo theo thời gian.

Một người ôm trọn niềm đau thương với cô đơn. Nghĩ rằng mọi chuyện diễn ra đúng như mình dự đoán nhưng nào ngờ, đến phút giây cuối cùng định mệnh lại một lần trêu đùa, lật ngược ván bài mà chắc chắn anh sẽ thắng. Mỗi đêm, bóng dáng quen thuộc ấy sẽ lại xuất hiện ở đồi cỏ xanh. Lặng lẽ ngồi đó, ngẩn nhìn bầu trời với ngôi sao lấp lánh chiếu rọi vào hình dung anh. Nỗi đau ấy, chẳng ai có thể hiểu được.

Một người vì tình yêu, hi sinh một cách thầm lặng. Để rồi bị giam cầm trong bóng tối. Đổi lại, kết cục của định mệnh vẫn là kẻ chiến thắng. Anh tự trách mình rồi gục ngã trong bóng đêm. Nỗi lòng anh đã chết ngay tin anh biết được mọi chuyện. Đau khổ sẽ cùng anh chung sống với thế giới của bóng đêm. Kéo dài vô hạn.

Tình yêu, nó có thể khiến con người ta hạnh phúc tốt cùng như trên thiên đường, nhưng nó cũng thể một lúc kéo người ta xuống thẳng địa ngục đón đau một cách bất ngờ nhất, vùi dập những hạnh phúc tưởng chừng được kéo dài mãi mãi.

Sứ mệnh kia vĩnh viễn chẳng bao giờ hoàn thành, nhưng tình yêu họ dành cho nhau là vĩnh hằng, không gì có thể chia cắt được...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-menh-cua-vi-sao>